

OKOS VENDEL ÉS A KÍSÉRTETEK

Előszó

A mai néző természetesnek veszi a királyok, hatalomra éhes trónkövetelők emelkedését, bukását, hegyek ormán kevélykedő várak asszonyainak intrikáit, bűnben fogant szenvedélyeit Shakespeare darabjaiban, s mert igen keveset tud azok hétköznapijairól (azt talán igen, melyik az a hely, ahová a király is gyalog jár), könnyedén képzeletben magát és szomszédjait e koronák viselői közé, kezükben véres törökkel. Fintorog viszont sokszor, ha miniszter, még inkább, ha egy párt elnöke jelenik meg a drámák hősének vagy korunk antihőseinek szerepében. Pedig Vörös István darabjának címlapján azonnal ilyenekkel találkozik, bár a három boszorkány megjelenése kissé összeborzolja a „politikai realizmusról” eddig kialakult elképzeléseit. De miért is gyanakszik eleve a néző a napi hírek és a propaganda-média főszereplőire rímelő alakok dialógusait olvasva-hallva? Gondolom, mert joggal érzi, hogy emezek kisszerűek, sorsuk nevetséges ugyan, de személyiségük szürke, szenvedélyeik helyett alkalmazkodásuk határtalan, bukásuk nem tragikus, még jellemhibáik sem volnának méltók Molière tollára. Istenkísértés tehát a szerzőtől, ha ilyen figurákkal népesíti be a színpadot. De Vörösnél nem fenyeget ez a veszély. Már a címszereplő neve is (nem a monogramja, inkább hangzása okán) megcsillantja a szerző cseh és lengyel világából letört üvegcserepeiről visszatükröződő fényeket. Persze Vendel nem Szent Vencel, és Myslbek lovának vágatását sem véljük hallani, annál inkább Švejk, a derék katona arca rémlik fel, és persze a császár képén a légyszar, ami időszerűbben közelíti meg a darab világának élvezetét.

„Barátok vagyunk?” - A dialógus izgalmassága azzal mérhető, ha a legnehezebb kérdéssel indítunk. Ez a kérdés, mint a tó vizébe behajított kavics végig gyűrűzik a felszínen, egyre nagyobb köröket keltve. Ha a karakterek pozíciója ugyan ki van jelölve, de épp e definiálás vonatlik kétségbe („most?”), joggal zavarodik föl azonnal az állóvíz (tó? pocsolya?), és telik meg energiával a jó dialógus feszültségének alapja: a meghökkenés. Eddig szilárdnak hitt helyzetünk (akár VÍGH PÁL, közigazdászé) ingataggá válik. Létrejön a támadás-ellentámadás vezérelte küzdelem. Én még soha nem láttam Vörös Istvánt teniszezni (valószínűleg nem is lenne rá módom, azt sem feltételezem, hogy tudna....), de a dialógusok könnyed és mégis maró humora a tenisz eleganciájára emlékeztet. Az első jelenetben minden lényeges információt: a szereplők kiinduló kapcsolatait, a kor jellegzetes szociológiai hálóját, a hierarchia működtetését, a vezetők egymás közötti kommunikációjának ismerős fordulatait – megismerünk, anélkül, hogy ezeket a tudnivalókat valamilyen rafinált köntösbe bujtatott narrátor közölné. Valódi nyesett szervákat és energikus leütéseket élvezhetünk.

Miközben a vérmes szerelmi háromszögek vagy inkább négyszögek egy politikai geometria szabályrendszerébe illeszkednek, szellemességük és már-már kaszinóba illő pókertchnikájuk Molnár Ferenc polgári vígjátékainak világát idézik, de éppen mert parvenük játsszák, egymással és egymás ellen vívott csatáik – éppen az alakok első-generációs kisszerúsége miatt – mai államférfiúink és álomnők szókimondó bohóctréfáivá silányulnak. Vörös metszőfogai tépnek, harapnak nemcsak a szó dramaturgiai kíméletlenségével, hanem a szó/szavak nyelvi értelmében is, amint ezt megismerhettük egyik európai képviselőnk túlságosan szabadszájú kommentjeiből (azzal persze, hogy Vörös görbe tükrében sokkal európaiabbak, mint az imént hivatkozott pártmunkás bárgyúságai)

Vörös amúgy is szeret kilépni a tájat jól ismerő idegenvezető szerepéből, és letérve a járt útról, tüskés csipkebokrok közé vezetni olvasóját, jelesül: váratlanul költőként előbukkanni a három pompás – önmagát pornószínésznőnek nevező – moira-banya versben beszélő, nyelvi leleményeket felszíkraztató kamarakórusában.

Aki kedveli Kafka Kastélyának abszurditását, Hašek váratlan nyersségét, Hrabal metszően éles megfigyeléseit, Paral kritikusságát, üljön be az otthoni zsöllyébe, képzelje, hogy színházban van, vagy ha egy színház műsorára tűzi a Vendelt: érezze otthon magát annak kelet-közép-európai zártszékében, és kezdjen zavartan fészkelődni.

Fodor Tamás

Szereplők:

VÍGH PÁL, közgazdász, kormánytanácsadó, később miniszter

OKOS VENDEL, pártelnök, kormányfő

SZENDE KLÁRI, Vígh felesége, képzőművész

DÉGI SAROLTA, Vígh szeretője és hivatali munkatársa

LETENYEI MÁRTA, Okos felesége

SÁNDORFI BARNABÁS, zseni, Vígh felfedezettje és munkatársa

BOSZORKÁNYOK I-III

CSAPOS

BÖRTÖNŐRÖK I-II

I. FEVONÁS

1. jelenet

JÓTANÁCSOK

Vígh irodája. Vígh az íróasztala mögött ül, valószínűleg nem dolgozik, a mobilján pötyög valamit. Alighanem csetel, néha fölsóhajt, máskor meg boldogan fölnevet. Kopogtatás nélkül belép Okos és a tárgyalóasztal melletti legkényelmesebb fotelba veti magát. Vígh meglepődve néz föl rá, de nem mer ellenvetést tenni.

OKOS VENDEL: Barátok vagyunk?

VÍGH PÁL: Most?

OKOS VENDEL: Hogy érted, hogy most? Most és mindörökké.

VÍGH PÁL: Mindörökké? Akkor nem tudom.

OKOS VENDEL: És most?

VÍGH PÁL: Most nem. Most a főnököm vagy.

OKOS VENDEL: Te így érzed? Akkor hogyan fogok tőled használható tanácsot kapni? Ha egyszer félsz tőlem.

VÍGH PÁL: Tőled mindenki fél.

OKOS VENDEL: Na, ne hízelegj! Neked nincs rá szükséged. A barátom vagy.

VÍGH PÁL: Azt hiszed, ez barátság?

OKOS VENDEL: Mi más lenne?

VÍGH PÁL: A kegyelemkenyereden élek.

OKOS VENDEL: Havi kétmillió? Az azért nem kegyelemkenyér.

VÍGH PÁL: Nem az összeg számít...

OKOS VENDEL *belevág*: Emeljük?

VÍGH PÁL: Dehogy. Már így is nagyon szégyellem magam. Letagadom a felét, de még azért is utálnak.

OKOS VENDEL: Csökkentsük?

VÍGH PÁL: Kevesebbet nem járatnám le magam.

OKOS VENDEL: Na, most végre őszinte voltál! Szóval lejáratod magad? Tudod mit, ki vagy rúgva! Ki vagy rúgva, a kurva anyádat! Még neked áll följebb?

VÍGH PÁL: Barátok vagyunk?

OKOS VENDEL *elneveti magát*: Ne haragudj, csak vicceltem. Tudod milyen nehéz napokat élünk át. Az ellenzék. Meg a külső ellenség.

VÍGH PÁL: Az ellenzék már rég besöpörve egy szemeteszsákba, a külső ellenséget pedig te találtad ki.

OKOS VENDEL: Pontosabban te! Egy pillanatra megijedtem, hogy belátsz a pókerarcod mögé. Ha így volna, akkor tényleg menned kéne. Barátság ide vagy oda.

VÍGH PÁL: Akkor tehát barátok vagyunk? Nem veszed észre, hogy neked már nincsenek barátaid?

OKOS VENDEL: Ha ilyen dumákat akarok hallgatni, bemegyek a parlamentbe az azonnali kérdések órájára. De egy baráttól mást várok. Egy kis megerősítést.

VÍGH PÁL: Nincs neked arra szükséged.

OKOS VENDEL: Viszont neked van. Azért jöttem.

VÍGH PÁL: Velem ne fáradj. Rendben vagyok.

OKOS VENDEL: Szakmailag talán igen. És a magánéleted?

VÍGH PÁL: Szerintem jól megvagyunk Klárival.

OKOS VENDEL: És Sacival?

VÍGH PÁL: Milyen Sacival?

OKOS VENDEL: Te most komolyan le akarod tagadni előttem? Három hónapja rád állítottam néhány embert.

VÍGH PÁL: Bazmeg. Én meg már azt hittem, valami baráti intuíció.

OKOS VENDEL: Még elhiszed, hogy mi barátok vagyunk?

VÍGH PÁL: Talán nem vagyunk azok?

OKOS VENDEL: Dehogynem. De intuícióra nem jut nekem időm.

VÍGH PÁL: Azt tudom. Na jó, akkor Sacival is jól megvagyunk.

OKOS VENDEL: Nem is tagadod?

VÍGH PÁL: Mért, volna értelme?

OKOS VENDEL: Persze. Tanuld meg, tagadj az utolsó pillanatig. És ha már az is elmúlt, akkor beszélj mellé. Túl korán váltottál át őszintére. Meg akartalak fenyegetni.

VÍGH PÁL *felnevet*: Ez jó. Már azt hittem, elvesztetted a humorodat is.

OKOS VENDEL: Nem mindig engedhetem meg magamnak.

VÍGH PÁL: Hiszen akkor te rab vagy.

OKOS VENDEL: Most veszed csak észre? Én meg azt hittem, mi azért minden ellenére mégiscsak barátok vagyunk.

VÍGH PÁL: A bolondját járatod velem, ahogy a nőkkel szokták.

OKOS VENDEL: Én ugyan nem szoktam. A magam részéről hűséges vagyok.

VÍGH PÁL: Biztos?

OKOS VENDEL: Lényegében igen.

VÍGH PÁL: Lényegében? Mi az, hogy lényegében? Igen vagy nem.

OKOS VENDEL: Igen. De most nem az én alapvetően igenemről beszélünk, hanem a te biztos, hogy nemedről.

VÍGH PÁL: Biztos vagy benne, hogy az olyan biztos nem? Klári nem tud róla... *(elgondolkozik)* ...ugye?

OKOS VENDEL: Persze, hová gondolsz!

VÍGH PÁL: Saci pedig elfogadja ezt, és rajtuk kettőjükön kívül nincs más nő az életemben... *(megint elgondolkozik)* ... már legalább... öt... három... két éve.

OKOS VENDEL: Mondjuk a titkárnőd.

VÍGH PÁL: Az viszont rágalom. Akármit állítanak is a nyomozóid.

OKOS VENDEL: Ezt hagyjuk. De a mi pártunkban nincs helye notórius hazudozónak.

VÍGH PÁL *nyel egyet, hallgat*

OKOS VENDEL: Miért hallgatsz?

VÍGH PÁL: Nem vagyok tagja a pártotoknak.

OKOS VENDEL: Lehet. De mindenki azt hiszi. Rád is vonatkozik a párt erkölcsi kódexe.

VÍGH PÁL: Van olyan? Nem mutatnád meg? Majd körbeviszem a kormányod tagjai között. Meg a frakcióban. Nagyon meg fognak lepődni.

OKOS VENDEL: Te kurva szemtelen vagy ám. Vedd tudomásul, csak azért tettelek meg tanácsadónak, hogy ne ágálhass ellenem.

VÍGH PÁL: De azért, ha valami akkora szemétséget tanácsolok, hogy azt hiszem még te is felháborodva fogod kikérni magadnak, azt mindig megfogadod.

OKOS VENDEL: Figyelj, te félreérted a köztünk levő viszonyt.

VÍGH PÁL: Talán nem vagyunk barátok?

OKOS VENDEL: Persze, hogy nem. A főnököd vagyok. Neked nem lehetnek önálló gondolataid. Csak olyasmit tanácsolhatsz, amit szórakozottságból elfelejtettem gondolni. Neked csak emlékeztetned kell rá.

VÍGH PÁL *nagyot nyel*: Értem.

OKOS VENDEL: És most megmondom, mi van. Egy héten belül kiadod a Sacika-puncikád útját, különben Klári névtelen levelet kap.

VÍGH PÁL: Honnan tudod, hogy így nevezem az ágyban?

OKOS VENDEL: Lehallgató készülék, öcsi. Nem találod meg, ma már nem akkora, mint a Kartások idejében.

VÍGH PÁL: Őket utálod?

OKOS VENDEL: Dehogy. Őket utáljuk, hivatalból.

VÍGH PÁL: Akkor ez parancs?

OKOS VENDEL: Mi más? Nekem nincs időm tanácsokkal szarakodni. De jól van, egyúttal tanács is. Te nem is létezel, te csak egy csavar vagy a gépezetben. És úgy nagyon kellesz nekünk. De másképp nem. A heti kétszeri pásztoróra nem fér bele. Túl nagy kockázat. A végén még az ellenzék kezébe kerül ezekről a disznóságaidról valami.

VÍGH PÁL: Most már kétféleképp zsaroltál meg.

OKOS VENDEL: Igen, így tehát kell valami mézesmadzag is harmadik érvnek. *(Töpreng.)* Dupla fizetés, két titkárnő. Velem tarthatsz a tengeri horgászkirándulásaimra a jachtomon. És hozhatod az egyik titkárnődet.

VÍGH PÁL: Ha jól értem, szakítanom kell a szeretőmmel, hogy egy, sőt kettő államilag engedélyezettel összeboronáljatok. Mi a fenének?

OKOS VENDEL: Nem érted? Fontos szerepet szánok neked. Lehet, hogy miniszter is leszel.

VÍGH PÁL *kivörösödik, föl pattan:* Hú, ez azért. *(Föl-alá jár kál.)* Kösz, haver. Tudod, hogy rám mindig számíthatsz. Én meg már majdnem nemet mondtam. Ha még egy pillanatig hallgatsz, megteszem.

OKOS VENDEL: Ismered a ritmusérzékemet. Miniszteri fizetés. Három titkárnő.

VÍGH PÁL: Még ma szakítok Sacival.

OKOS VENDEL: Ne kapkodd el!

VÍGH PÁL: Akkor ne?

OKOS VENDEL: Óvatos legyél. Ne csináljon botrányt. Úgy oldd meg, hogy ő mondja ki!

VÍGH PÁL: Azt meg hogy lehet?

OKOS VENDEL: Ennyit se tudsz kitalálni? Ejnye. Mégse adhatok tanácsot a tanácsadómnak. Szabad ember vagy. Tegyél belátásod szerint.

VÍGH PÁL: És én meg azt hittem, hogy mi nem vagyunk barátok?

OKOS VENDEL: Tudj a dolgok mögé látni!

VÍGH PÁL: És én még azt hittem, te már teljesen elhülyültél.

OKOS VENDEL: Úgy tűnik? Nem gondolkodtál el az értelmén?

VÍGH PÁL: És én még azt hittem, te már nem az a régi jó fej vagy.

OKOS VENDEL: Hagyjál már, sose voltam az a régi jó fej. Vigyázz magadra, mit beszélsz!

2. jelenet

A TELKI VILLÁBAN

Márta passziánszt rak, késő délután. Belép Okos.

OKOS VENDEL: Nagy újság van!

LETENYEI MÁRTA: Minden nap az van. Megmondtam, hogy idehaza egy szót se politikáról.

OKOS VENDEL: Politika? Ugyan. Köpök rá. Tudod, hogy nekem csak eszköz a legfontosabb céljaim eléréséhez.

LETENYEI MÁRTA: Ezt nem tudtam. Eddig még nem mondtad ilyen egyenesen. És mik azok a célok?

OKOS VENDEL: Nem azt mondtad, hogy egy szót se politikáról?

LETENYEI MÁRTA: Mondd politika nélkül! Nem érdekelnek a hazugságaid.

OKOS VENDEL: Te nem szeretsz engem?

LETENYEI MÁRTA: Miből gondolod?

OKOS VENDEL: Hiszel a látszatnak.

LETENYEI MÁRTA: Sose, eddig még sose firtattuk, hogy szeretjük-e egymást. Kapcsolatunk kezdetén se mondtad soha, hogy szeretsz. Nem is kellett. Én se mondtam. Tőlünk idegen az érzélgés. Mi ütött beléd?

OKOS VENDEL: Bocsánat, nem tudom, mi van velem. Úgy látszik, igaza van Palinak.

LETENYEI MÁRTA: Miféle Palinak?

OKOS VENDEL: Hát a Víghnek!

LETENYEI MÁRTA: Minek foglalkozol vele, mit mond? Ti sose voltatok barátok.

OKOS VENDEL: Mi nem. De te igazán kedvelted. Tudom.

LETENYEI MÁRTA: Gimiben szerelmes voltam belé. Elég kínos volt. Egy negyedikes egy harmadikosba. Még jó, hogy soha senki nem tudott róla.

OKOS VENDEL: Akkor most mi a fenének mondtad el nekem? Mi kezdjek ezzel a hírrel?

LETENYEI MÁRTA: Ez nem hír. Ez a múlt. A múltbeli hír nem hír.

OKOS VENDEL: Mindenki az információ fontosságáról ugat nekem. Akkor most én is mondok valami érdekeset. Ennek a te Palikádnak szeretője van.

LETENYEI MÁRTA: Először is nem az én Palikám. Másodszor sose szólította senki Palikának. Harmadszor, nincs ebben semmi meglepő. Átlagban minden második férjnek van, vagy volt valamikor szeretője. Ha veszünk téged meg a Palit, akkor a kettőből ő az egy, akinek van, te meg az, akinek nincs.

OKOS VENDEL: Most ez burkolt szerelmi vallomás volt, vagy hülyének nyilvánítottál?

LETENYEI MÁRTA: Te, hülye? Te hülye! Vedd, aminek akarod.

OKOS VENDEL: Nem gondoltam volna, hogy ettől a hírtől így felizzik közöttünk a levegő.

LETENYEI MÁRTA: Hagyjál a pletykáiddal, gyere, lezuhanyozok, addig te tölts egy kis portóit.

OKOS VENDEL: Ne csodálkozz, hogy nem akarlak megcsalni, ha egyszer ilyen tüzes kanca vagy.

LETENYEI MÁRTA: Próbálnád csak meg! Éjszaka kikapnám a két golyódat, észre se vennéd, óvatosan csinálnám, előbb beadnék egy kis fájdalomcsillapítót, föl se ébrednél, reggelre össze is varnám, aztán a tökeidet föltáalnám hagymán kisütve, egy kis tojással. Csúszna ám rá a pálinka! És csak miután bezabáltál, csökkenne annyira a fájdalomcsillapító hatása, hogy észrevedd, mi történt.

OKOS VENDEL: Menj zuhanyozni! Aztán hozd a kellékes dobozt is.

LETENYEI MÁRTA: Akkor jó napod lehetett.

OKOS VENDEL: Nem tudom, milyen volt. Azt sose tudni rögtön. De még jó lehet.

3. jelenet
SZAKÍTÁSI KÍSÉRLET (150 KILÓ)

Kínai étteremben.

DÉGI SAROLTA: Mért hoztál ide?

VÍGH PÁL *elábrándozva*: Sacikám...

DÉGI SAROLTA: Mondani akarsz valamit? Gyerekünk lesz?

VÍGH PÁL *vinnyogva felröhög*: Igen, a harmadik hónapban vagyok.

DÉGI SAROLTA: Látszik is a hasadon.

VÍGH PÁL: De van egy kis baj. Nem tudom, ki az anyja.

DÉGI SAROLTA: Ezt hogy érted? A feleséged?

VÍGH PÁL *leteszi a pálcikát*: Félre kell tennünk a tréfát.

DÉGI SAROLTA: Mért kéne, mért kéne? Tudod, hogy nem vagyok féltékeny a feleségedre. Azt mondtad, le se szop. És kinyalni is csak néha engedi. Velem bármit csinálhatsz. Élvezem.

VÍGH PÁL: Nem erről van szó.

DÉGI SAROLTA: Már ő is élvezi?

VÍGH PÁL: Bizonyos értelemben jobb lett az ágyban az utóbbi időben.

DÉGI SAROLTA: Akkor szeretője van!

VÍGH PÁL: Mit mondasz? Honnan veszed ezt?

DÉGI SAROLTA: Már az egész város ezt beszéli.

VÍGH PÁL: Micsoda? Közröhej tárgya lettem?

DÉGI SAROLTA: Szerintem csak egyenlít. Hiszen te is csalog.

VÍGH PÁL: Én nem csalog. Hűséges vagyok hozzá. Ez két külön dolog. Nem zavarja egymást. Két lelkem van, így két szerelmem is lehet.

DÉGI SAROLTA: Te kétlelkű vagy inkább, más szóval sunyi. De ezért szeretlek.

VÍGH PÁL: Ne kapkodd el a vallomásokat!

DÉGI SAROLTA: Sose méricskéltem, számígtattam a szerelemben.

VÍGH PÁL: Ez a jó benned. Az a baj, hogy én is ilyen vagyok.

DÉGI SAROLTA: Egy nagy faszt vagy te ilyen. Gyáva vagy és számító. Undorító, ahogy az egész viszonyunkat belekonszolidáltad a jelentéktelenségbe.

VÍGH PÁL: Ne haragudj, drága. De ennek vége.

DÉGI SAROLTA: Hogyhogy? Elromlottál? Olyan jókisfiú voltál mindig, meg se érdemelsz két nőt egyszerre.

VÍGH PÁL: Megérdemlek. Bebizonyítom! Szerelmes vagyok.

DÉGI SAROLTA: Melyikünkbe?

VÍGH PÁL: Nem, nem belétek. Titeket csak szeretlek.

DÉGI SAROLTA: Engem is? Mióta?

VÍGH PÁL: Az első hónapok lángolása elmúlt, és vége lett. (*Belezavarodik.*)

Nem úgy értem. Csak a szerelemnek. De nekem nem is kell szerelem.

DÉGI SAROLTA: Nem azt mondtad, hogy szerelmes vagy?

VÍGH PÁL: Bocsánat. Dehogynem.

DÉGI SAROLTA: Kibe?

VÍGH PÁL: Titok.

DÉGI SAROLTA: Akkor a titkárnödbe. De közhelyes, de lapos! Mért nem szopatod le egyszer-egyszer, aztán annyi.

VÍGH PÁL: Az is megvan, de nem órála van szó.

DÉGI SAROLTA *nagy pofont kever le Véghnek, az asztalról lerepül egy üveg:*

Azt hiszed, elhiszem ezt, te undorító állat? Mi lett veled, te gyáva kis pöcs? Mitől lettél ilyen nagymenő? Vedd tudomásul, hogy én egy percig se szerettelek! Szexpartner kellett nekem, meg a pénzed, amit így-úgy jutattál.

VÍGH PÁL: Hülye kurva!

DÉGI SAROLTA: Milyen bárdolatlan alak is vagy te! Néha majd elhánytam magam, amikor szex közben sóhajtoztál. És ahogy elélvezel, már bocsánat, mint egy megfejt tehén. (*Rádöbben, mit mond.*) Nem is nő?

VÍGH PÁL: Eltaláltad, egy pasiba szerettem bele.

DÉGI SAROLTA: Ez aztán illik hozzád!

VÍGH PÁL: Nem meglepő, hogy homofób vagy!

DÉGI SAROLTA: Csak miattad, buzikám! Akkor ezért nem tudsz nyugodtan a seggeden ülni.

VÍGH PÁL *belevörösödik a hazugságba:* Ezért.

DÉGI SAROLTA *elsírja magát:* Mért nem mondtad, hogy seggbe is szeretnéd?

VÍGH PÁL: Nem érdekel az engedékenységed. Büdös vagy, amikor az ágyba jössz, minél jobban felizgulsz, annál büdösebb. Ezt meg kellett mondanom.

DÉGI SAROLTA: Akkor most mi lesz?

VÍGH PÁL: Én azért szeretném, hogy néha találkozzunk. És beszélgessünk.

DÉGI SAROLTA: Néha? Beszélgetni? Azt hiszed, mi lehetünk barátok? Azt hiszed, nekem olyan barát kell, mint amilyen te vagy, te kispöcsű?

VÍGH PÁL: Ne csináld! Szükségem van rád. Legalább havi egy láthatást engedj meg!

DÉGI SAROLTA: Nem. Úgy sokkal nehezebb.

VÍGH PÁL: Azt mondtad, sohasem szerettedél.

DÉGI SAROLTA: Hogy te mennyire nem értesz a nőkhöz!

VÍGH PÁL: Most végre megértettem, miért. Ha akarsz, elmondhatom, milyen boldogok vagyunk... vele!

DÉGI SAROLTA: Az édes jó anyukádnak mondd el, őt talán érdekli. Vagy a feleségedet. Ő biztos nagyon fog örülni. Majd még meg is hívja a te... Tamáskádat.

VÍGH PÁL: Nem mondhatom meg a nevét. Túl ismert ember.

DÉGI SAROLTA: Szóval még karrierizmusból is csinálod az egészet? Vagy csak abból?

VÍGH PÁL: Lehet, de az mind nem számít, olyan jó az ágyban. Elképesztő örömeimet fedeztem fel.

DÉGI SAROLTA: Te most is hazudsz. Megvetlek. Nem is értem, hogy bírtam ki veled ennyi ideig.

VÍGH PÁL: Azért találkozhatunk néha?

DÉGI SAROLTA: Soha többet nem akarlak látni. (*Kirohan.*)

VÍGH PÁL *fölemeli a szalvétát, megtöröli a száját*: Ez nem is volt olyan nehéz. Pincér, fizetek!

4. jelenet OTTHON

SZENDE KLÁRI: Hol voltál?

VÍGH PÁL: Sose szoktál ilyet kérdezni.

SZENDE KLÁRI: Sose szoktál nem válaszolni.

VÍGH PÁL: Bocs, persze. Dolgoztam.

SZENDE KLÁRI: Meddig?

VÍGH PÁL: Hát... hatig.

SZENDE KLÁRI: Kilenc óra van.

VÍGH PÁL: 15 év házasság után most kezdesz féltékenykedni?

SZENDE KLÁRI: Mondtam én, hogy féltékeny vagyok? Csak azt kérdeztem, hol voltál.

VÍGH PÁL: Imádom az ösztöneidet. Tényleg volt valami.

SZENDE KLÁRI: Ösztön? Egyszerű számolás. Nem tudsz elszámolni 3 óráról. Persze több is az, mert már ötkor se voltál bent a titkárnőd szerint.

VÍGH PÁL: Mi a kurva élet? Te spionkodsز utánam?

SZENDE KLÁRI: Na nézd, mekkora szája van! Velem így ne beszélj!

VÍGH PÁL: Halkítok. Nem arról van szó, mint amit gondolsz.

SZENDE KLÁRI: Honnan tudod, hogy mit gondolok? Azt gondolom, hogy jótékonyági akción vettél részt és a szegények kórházában fölfagyott lábakat mostál le fertőtlenítővel. Ne szégyelld, mondd el, ki vele!

VÍGH PÁL: Ma bejött a szobámba Vendel.

SZENDE KLÁRI: Miféle Vendel?

VÍGH PÁL: Ne értetlenkedj! Hát Vendel. A Vendel. A nagyfőnök. Bejött, mint a régi szép időkben.

SZENDE KLÁRI: Remélem egy szavát se hitted el annak a kétszínű alaknak!

VÍGH PÁL: Az, de mégiscsak a barátom!

SZENDE KLÁRI: Neki nincsenek barátai. Magányosan lebeg a hatalom csúcsán. Talán csak az a vipera Márta az, a felesége. És mit akart?

VÍGH PÁL: Nagy dolgok készülnek, Klári!

SZENDE KLÁRI: Ne rémíts meg! Mindig baj lett az ő nagy dolgaiból.

VÍGH PÁL: Ebből élünk.

SZENDE KLÁRI: Te talán igen.

VÍGH PÁL: Szerinted azt, hogy most olyan jól adsz el a festményeidből csak a tehetségednek köszönheted?

SZENDE KLÁRI: Nem szereted a képeimet?

VÍGH PÁL: Úristen, Klárikám, mi veszekszünk. Semmi ilyet nem akartam mondani. Zseniális festő vagy.

SZENDE KLÁRI: Gúnyolódsz? Ezt még sose mondtad!

VÍGH PÁL: Minden kiállításmegnyitódon ott vagyok. A hálósobámban a te képed van a falon. A dolgozósobámban a te képeidet nézem. Még a titkárnőmnek is betettem egy képet tőled. Nem ilyen, ha az embernek rajongója van?

SZENDE KLÁRI: Erre a titkárnő ügyre még visszatérünk. Te nem a rajongóm vagy, hanem a férjem. A kapcsolatunk mindig polgári mederben csordogált, most mi ez az őrjöngés?

VÍGH PÁL: Miniszter leszek!

SZENDE KLÁRI: Akkor ez mégsem szerelmi vallomás?

VÍGH PÁL: De az.

SZENDE KLÁRI: Akkor te mégsem a rajongóm vagy?

VÍGH PÁL: De igen. Persze.

SZENDE KLÁRI: Szerintem ne vállald el! Nem vagy alkalmas miniszternek.

VÍGH PÁL: Úristen, hogy neked ennyire ne legyen jó semmi!

5. jelenet

PANASZ

Okos irodája. Valami magazint lapozgat. Elégedetten vigyorog. Kopogás nélkül berobban Saci.

DÉGI SAROLTA: A haverod egy buzi!

OKOS VENDEL: Ki engedett be?

DÉGI SAROLTA: Talán nem itt dolgozom?

OKOS VENDEL: Nem is tegeződünk.

DÉGI SAROLTA: Magában téged úgyis mindenki tegez.

OKOS VENDEL: Ezt vehetem dicséretnek? Na jó, nem bánom, tegeződjünk.

Föl se tűnt, hogy te ilyen erős személyiség vagy.

DÉGI SAROLTA: Akkor akár elő is léptethetsz.

OKOS VENDEL: Megtenném, de nem az én asztalom. Erről a kabinetfőnök dönt.

DÉGI SAROLTA: Nem tudtam, hogy te ilyen gyenge személyiség vagy.

OKOS VENDEL: Figyelj, nekem nincs szükségem nagypofájú munkatársakra.

Főleg nagypofájú nőkre.

DÉGI SAROLTA: Bocsánat. Értem. Csak arról van szó, hogy a miniszterelnök úr egyik barátja...

OKOS VENDEL: Ne magázz és ne gatszálj. Már késő. Maradj a tegezésnél, aztán meglátjuk el mered-e mondani a följelentésedet.

DÉGI SAROLTA: Nem akarok senkit följelenteni.

OKOS VENDEL: Dehogynem. Csakhogy nekem nincsenek barátaim. Nem engedhetem meg magamnak. Szóval mi bajod a Palival? Egyáltalán, hogy merted kivetni egy nős férfit a hálódat?

DÉGI SAROLTA: Te tudsz erről? Elmondta?

OKOS VENDEL: Elmondta? Ő?

DÉGI SAROLTA: Hát akkor?

OKOS VENDEL: Én mindent kitalálok. Nem véletlen lettem az, aki vagyok. Belátok a titkokba. A lelkek olyan áttetszőek előttem, mint a te Palidnak egy pongyola. Én a ruhán is átlátok.

DÉGI SAROLTA: Na ne! Mi van a hasamra tetoválva?

OKOS VENDEL: Könnyű. Nincs semmi. Csak a bal bokádon van egy négylevelű lóhere.

DÉGI SAROLTA: A kurva életbe!

OKOS VENDEL: Látod? Szóval te csak ne akarj nálam följelenteni senkit. Többet tudok, mint te.

DÉGI SAROLTA: Akkor azt is tudod, hogy Pali buzi?

OKOS VENDEL *elneveti magát*: Ő?

DÉGI SAROLTA: Igen, szakítani akar velem, mert új szeretője van. Egy közéletti ember, valaki fontos... Csak nem te?

OKOS VENDEL: Figyelj, te most teljesen össze vagy zavarodva. Gondolkodj egy kicsit józanon! Lehetek én buzi, ahogy te mondtad az előbb kedvesen? Már akár csak az alapján, amennyire ismersz.

DÉGI SAROLTA: Nem.

OKOS VENDEL: Na látod. Ha pedig én nem lehetek az, akkor a te kis Palikád se lehet az én köcsögöm, ez logikus, nem?

DÉGI SAROLTA: Nem mondtam egy szóval se, hogy rád gondol.

OKOS VENDEL: Ne mentegesd! Én meg még belőle akartam minisztert csinálni!

DÉGI SAROLTA: Ez jó választás lenne, nagyfőnök.

OKOS VENDEL: Nem, ilyen gyáva ember nekem nem kell. Akkor inkább marad az a régi tehetségtelen.

DÉGI SAROLTA: Úristen, mit csináltam?

OKOS VENDEL: Hát nem ezt akartad? Tönkretenni a Palikádat?

DÉGI SAROLTA: Csak azt akartam kérni...

OKOS VENDEL: ...alázatosan...

DÉGI SAROLTA: csak azt akartam kérni...

OKOS VENDEL: ...alázatosan!

DÉGI SAROLTA: ...alázatosam, hogy beszélj velem, ne hagyd, hogy lejárassa magát. Ne hagyd, hogy elhagyjon (*Sír.*)

OKOS VENDEL: Ne haragudj, de mi közöm neked a ti szennyes kis magánéletetekhez? Milyen nő vagy te, hogy ha még egy férfi-hazugságot se ismersz föl?

DÉGI SAROLTA: Nem feküdnél le most velem?

OKOS VENDEL: Most nem, de majd beírlak az előjegyzési naptárba. A titkárnőm értesít.

DÉGI SAROLTA: Menj te a picsába!

OKOS VENDEL: Jól van na, csak vicceltem. Gyere!

DÉGI SAROLTA *elkezd kigombolni a blúzát*

OKOS VENDEL: Ne vetközz, szopni fogsz.

6. jelenet

AZ ÚJ MINISZTER

Néhány héttel később. Vigh új, miniszteri irodájában lötyög. Unatkozik. Berobban a miniszterelnök.

OKOS VENDEL: Na, hogy érzed magad?

VÍGH PÁL *vállát vonogatja*: Kurvajó.

OKOS VENDEL: Mi a terved?

VÍGH PÁL: Hogy érted?

OKOS VENDEL: Nem érted a kérdést? Pedig olyan jó tanácsadó voltál. Mi a terved miniszterként? Milyen elképzeléseid vannak a tárcával? Akarsz valamin változtatni?

VÍGH PÁL: Hát... még nem tudtam áttekinteni az ügyeket.

OKOS VENDEL: Kit érdekelnek a szaros ügyek! Nem is akarod megmenteni az országot? Nincsenek terveid? Hosszú távúak?

VÍGH PÁL: Lehetnének?

OKOS VENDEL: Kapsz két hetet, ameddig előállhatsz bármivel.

VÍGH PÁL: Mivel?

OKOS VENDEL: A legdédélgetettebb terveiddel.

VÍGH PÁL: És elmondjam előre, hogy rábólints?

OKOS VENDEL: Tényleg mindenki elhiszi ebben a kurva országban, hogy zsarnok vagyok? Még a barátaim is?

VÍGH PÁL: Nem azt mondtad, hogy nincsenek barátaid? Hogy nem engedheted meg magadnak?

OKOS VENDEL: Szóval visszamondta az a kis lotyó? Nem az volt a feltételem, hogy kitedd a szűrét?

VÍGH PÁL: Kitettem, kitettem.

OKOS VENDEL: Azt hitted, amint kinevezlek, rögtön vissza is veheted?

VÍGH PÁL: Nem hittem, dehogy. Dehogy.

OKOS VENDEL: Te most be vagy szarva tőlem?

VÍGH PÁL: Dehogy.

OKOS VENDEL: Mit dehogyozol? Milyen miniszter az ilyen? Úgy nézel ki, mint egy ijedt vécékefe.

VÍGH PÁL: De Vendel!

OKOS VENDEL: Csak semmi Vendel. Nem vagyunk mi barátok! Amikor bejöttem, még úgy néztél ki, mint egy elégedett vécékefe.

VÍGH PÁL: Nem tetszik a bajszom?

OKOS VENDEL: Ha csak a bajszod nem tetszene! De te egy beszari kis patkány vagy. Mától kezdve nincs egyénieskedés! Azt csinálod, amit mondok. Semmi saját kezdeményezés. Ha véletlen valami mégis eszedbe jutna, akkor szólsz nekem, és én gyorsan megtiltom.

VÍGH PÁL: Köszönöm.

OKOS VENDEL: Mit köszönsz, még nem végeztem. Ha nem szabadulsz meg a lotyódtól, leváltalak.

VÍGH PÁL: Mondtam már, hogy kivettem.

OKOS VENDEL: Hazudsz.

VÍGH PÁL: Nem hazudok. De sajnos, ő rájött, hogy hazudtam neki.

OKOS VENDEL: Én is rájöttem. Hogy találhattál ki olyat, hogy buzi vagy? Mi van, ha elterjed? Annál már az is jobb lenne, hogyha őt szeretőd volna. Sőt, az egész tökök dolognak minősülne. Bár ki hinné el rólad? Ő se sokáig hitte el ezt a buzi dolgot. Nem csodálom.

VÍGH PÁL: Beszéltél vele?

OKOS VENDEL: Én mindenkivel beszélek, mert már mindenki ott van egy kis darab belőlem, egy kis szobrocska, és nem enged meg egy csomó hülyeséget. Ő segít nektek.

VÍGH PÁL: Bennem aztán nincs!

OKOS VENDEL: Azt hiszed? Ez jó. Hiszen a tied volt az első. A te szobrocskád. Egy éjszaka, még a párt fénykorában, valami hosszabbra sikerült munkabuli után, valahol egy csongrádi tanyán, kiloptam belőled. Nem volt nehéz, mert ott ült a szád szélén, amikor horkoltál, ki kellett jönnie levegőzni. Szegény hasonmásaim, mit ki kell állniuk! Csak magamhoz intettem, gyorsan lemásoltam vagy húsz példányban, és a sok részeg alvó között szabadon engedtem őket. A kurvákat persze megkíméltem, önekik úgymé megvan a saját uruk.

VÍGH PÁL: Hogy neked milyen fantáziád és milyen fanyar humorod van.

OKOS VENDEL: Azt hitted, ismersz?

VÍGH PÁL: Nagy tehetség vagy.

OKOS VENDEL: Kösz, de leszárom az elismerésed. Nem vetted észre, hogy megbántottalak? Gyávának, első számú talpnyalónak neveztelek. Mért nem ugrasz nekem, mért nem kezdesz el pofozni? Te kellesz nekem.

VÍGH PÁL: Azért felgyűlhetnek bennem a sérelmek.

OKOS VENDEL: Fenyegetsz? Ez jó. Ennek örülök. Eszembe sincs leváltani téged. Itt van a lista a leépítésekről és felszámolásokról, amiket egy hónapon belül végrehajtasz.

VÍGH PÁL: Nekem egészen más terveim voltak.

OKOS VENDEL: Kár, hogy nem mondtad. Mostmár ez csinálod.

VÍGH PÁL: Mikor találkoztál Sacival?

OKOS VENDEL: Úgy két hete.

VÍGH PÁL: Akkor jött el hozzám. Bocsánatot kérni. Ondószagú volt a szája. Azt hittem, csak képzelődöm.

OKOS VENDEL: Ha azt hiszed, valaki megcsal vagy becsap, lényegében sohase tévedsz.

VÍGH PÁL: Honnan tudhatod?

OKOS VENDEL: Erre építettem az életfilozófiám, és látod, mire vittem. Az a nő nyilván egy máik férfitől ment hozzád. Nem becsül semmire. Meg kell szabadulj tőle.

VÍGH PÁL: Nem tudok. Visszajött. Azt mondja, ad egy kis időt, de hamarosan el kell válnak Kláritól. Miniszterné akar lenni.

OKOS VENDEL: Az a rossz ebben a pozícióban, amit betöltök, hogy állandóan a legsilányabb törtetőkkal hoz össze. Ez a nő veszélyes. Vagy inkább kínos. Rázd le!

VÍGH PÁL: Lehetetlen.

OKOS VENDEL: Akkor ki kell találjunk valamit.

VÍGH PÁL: Megöleted?

OKOS VENDEL: Szeretnéd? Vagy a feleségedet?

VÍGH PÁL: Mind a kettőt.

OKOS VENDEL: Jó emberi anyag vagy, rögtön éreztem, majd szabok belőled valamit. Nem fogod megbánni. De egyelőre más van napirenden. Gyilkosságról pedig szó se lehet.

VÍGH PÁL: Egyetérték. Csak az a baj, hogy más megoldás nincs.

OKOS VENDEL: Szóval arra kérsz...

VÍGH PÁL *igent bólogat*: Dehogy!

OKOS VENDEL: Azt szeretnéd tőlem kérni...

VÍGH PÁL: Ugyan, nem!

OKOS VENDEL: De melyiket? A kettő sok volna. Feltűnne.

VÍGH PÁL: Klárit.

OKOS VENDEL: A feleségedet? De akkor rögtön feleségül kell venned ezt a kis lotyót! Amitől én barátilag mondjuk inkább óvnálak.

VÍGH PÁL: Rögtön? Mit szólnának hozzá?

OKOS VENDEL: Igazad van, ez így nem jó. De azért megjegyeztem, milyen vagy.

VÍGH PÁL: Te akartad ki...

OKOS VENDEL: Inkább ne fejezd be! Van egy jobb ötletem. Szerzünk neki valakit.

VÍGH PÁL: Hogyan?

OKOS VENDEL: Mindent én találjak ki?

VÍGH PÁL: Azt mondtad, semmiben nem dönthetek.

OKOS VENDEL: Nemcsak rossz miniszter vagy, de még szemtelen is.

VÍGH PÁL: Bocsánat.

OKOS VENDEL: Most tanítok neked valamit, vedd ezt afféle ajándéknak. Soha ne kérj bocsánatot. Azt fogják hinni, hogy bármit elhiszel.

VÍGH PÁL: Nem értem.

OKOS VENDEL: Azért se kérj bocsánatot, amit rólad mondanak.

VÍGH PÁL: Megvan, fölveszek egy tanácsadót.

OKOS VENDEL: Na végre. Aztán szervezünk valami szabadegyetemet.

VÍGH PÁL: De mért ilyen fontos ez neked?

OKOS VENDEL: Megint tanítok valamit. De ez volt az utolsó. Egy jó vezetőnek minden fontos.

VÍGH PÁL: Te mást mondasz, mint amit gondolsz.

OKOS VENDEL: Megint tanultál valamit!

7. jelenet

MINISZTERNÉK

SZENDE KLÁRI: Várj csak, állj meg egy pillanatra!

DÉGI SAROLTA: Én?

SZENDE KLÁRI: Nem emeltél el valamit a táskámból?

DÉGI SAROLTA: Ez nevetséges! Nézze meg, hiányzik-e valamije.

SZENDE KLÁRI: Akkor mért követsz már órák óta?

DÉGI SAROLTA: Én? Magát? Téged? Bocsánat, csak úgy megtetszettél.

SZENDE KLÁRI: Hogy érted? Már a férfiak se fordulnak meg utánam, nemhogy a nők.

DÉGI SAROLTA: Pedig te szép vagy. Ostoba lenne a férjed, ha elhagyna.

SZENDE KLÁRI: Ő nagyon ostoba ember. Miniszter.

DÉGI SAROLTA *felkacag*: Na persze.

SZENDE KLÁRI: Pont ráérek, gyere fel hozzám egy órácskára. Veszünk egy üveg Camparit, olívbogyót.

DÉGI SAROLTA: Tényleg tetszel, de ilyesmire nem is gondoltam.

SZENDE KLÁRI: Legalább 10 évvel idősebb vagyok nálad. Nem zavar?

DÉGI SAROLTA: Huszonkettő.

SZENDE KLÁRI: Lehet, hogy te 22 évvel vagy fiatalabb nálam, de én biztos nem vagyok nálad 22-vel öregebb.

DÉGI SAROLTA: Tényleg fölmenjek? Érdekes volna.

SZENDE KLÁRI: Magamat is megleptem ezzel az ötlettel. De érzek valami közöset kettőnkben. Mintha már régóta ismernénk egymást.

DÉGI SAROLTA: Ne mondj ilyeneket! A végén még belédzúgok.

SZENDE KLÁRI: Szívesen megnéznék meztelenül.

DÉGI SAROLTA: Jó, fölmegegyek hozzád, itass le, aztán levetkőztethetsz.

SZENDE KLÁRI: Egész libabőrös lettem. Te a szavaiddal tapogatsz.

DÉGI SAROLTA: De te nem vetkőzhetsz le.

SZENDE KLÁRI: De szexi.

DÉGI SAROLTA: Azt csinálsz velem, amit akarsz. Csókolhatod a mellem. Szophatod a csiklómat. Beledughatod az ujjad a seggembe. De te ruhában maradsz.

SZENDE KLÁRI: Hogy a férfiak mért nem tudtak soha így felizgatni?

DÉGI SAROLTA: Nem is tudtad ezt magadról?

SZENDE KLÁRI: Egy nő soha nem beszélne így! Mit akarsz?

DÉGI SAROLTA: Szerinted én nem vagyok nő?

SZENDE KLÁRI: Át akartál verni! Mit akarsz?

DÉGI SAROLTA: Te szólítottál meg. Na jó, tudod mit, elment a kedvem, hagyjuk. (*Távozni akar.*)

SZENDE KLÁRI *utánanyúl, elkapja a karját*: Te valamit akartál. Kémkedsz utánam? A férjemet figyelitek meg?

DÉGI SAROLTA: Ki a fasz a te férjed? (*El.*)

8. jelenet

A GAZDASÁGLASSÍTÁSI SZABADEGYETEMEN

VÍGH PÁL: Meghívtam egy zsenit. Majd nézd meg! Talán tanácsadónak is fölveszem magam mellé.

DÉGI SAROLTA *féltékenyen*: Nő?

VÍGH PÁL: Férfi.

DÉGI SAROLTA *érdeklődve*: Fiatal?

VÍGH PÁL: Nem igazán.

DÉGI SAROLTA *csalódottan*: Tényleg zseni?

VÍGH PÁL: Elképesztő agy. Ő találta ki ezt az egész gazdaságlassítást. Teljesen új alapra helyezi a közgazdaságot. És meg is szünteti, lényegében. Más szempontoknak rendeli alá.

DÉGI SAROLTA: Nem félsz egy okosabbat magad mellé venni?

VÍGH PÁL: Még nem vettem ide. Kíváncsi vagyok a véleményedre. Különben sem vagyok egy Okos Vendel, aki csak butábbakkal veszi magát körül.

DÉGI SAROLTA: Te is átmentél nála a vizsgán, ha jól tudom.

VÍGH PÁL: Aranyosak a vicceid...

DÉGI SAROLTA: Nem aranyosak. Butább vagy, mint Okos?

VÍGH PÁL: Megmondhatom, ő kényszerített rá, hogy szakítsak veled.

DÉGI SAROLTA: Rizsa. Te egy gyáva, szar alak vagy.

VÍGH PÁL: Akkor mi a fenét akarsz tőlem?

DÉGI SAROLTA: Normális embert faragni belőled.

VÍGH PÁL: Jaj, de kedves! Minek bajlódsz velem?

DÉGI SAROLTA: Magam se tudom. Már fogy a türelmem. Hogy hívják ezt a te új emberedet?

VÍGH PÁL: Itt is van! Bemutatlak neki! *(Egy átlagos külsejű, középkorú férfi közeledik.)*

DÉGI SAROLTA: Nem is olyan öreg.

VÍGH PÁL: Szerintem aranyos.

DÉGI SAROLTA: Aranyos?

VÍGH PÁL: Majd meglátod. *(Barátságosan int a közeledő alaknak.)* Barna! Jól utaztál? Gyere, hadd mutassalak be!

SÁNDORFI BARNABÁS: Köszönöm, minden rendben volt. Elhozott a kocsi, amit küldtetek.

DÉGI SAROLTA: Dégi Sarolta.

SÁNDORFI BARNABÁS: Sándorfi Barnabás.

DÉGI SAROLTA: Vicces név.

VÍGH PÁL: Mi a vicces benne?

DÉGI SAROLTA *elpirul*: Nem tudom. Bocsánat.

SÁNDORFI BARNABÁS: Ugyan már. Többen is mondták hosszú életem során, hogy változtassak nevet.

VÍGH PÁL: Akkor vetted ezt föl?

SÁNDORFI BARNABÁS: Akkor maradtam ennél.

DÉGI SAROLTA: Nem szabad ilyen makacsnak lenni!

SÁNDORFI BARNABÁS: Mikor lesz az előadásom?

VÍGH PÁL: Azzal még ráérünk.

SÁNDORFI BARNABÁS: Megtartanám, és már indulok is haza.

VÍGH PÁL: Erről szó sem lehet. Foglald el a szobádat, aztán mindjárt eszünk.

DÉGI SAROLTA: Egy nap alatt innen nem lehet megfordulni. Meg aztán, a gazdaságlassításról kapkodva?

SÁNDORFI BARNABÁS: Maga olvasta a könyveimet?

VÍGH PÁL *a nőt megelőzve a szavába vág*: Persze. Együtt olvastuk és beszélgettünk róla.

SÁNDORFI BARNABÁS: A lányod?

DÉGI SAROLTA: Oda se figyelt a bemutatkozáskor? Ő Vigh, én Dégi.

SÁNDORFI BARNABÁS: Úgy hallottam, hogy Vigh Edit, bocsánat

DÉGI SAROLTA: Nem is Edit vagyok.

VÍGH PÁL: Saci. És nem a lányom.

SÁNDORFI BARNABÁS: Pedig lehetnél Edit. Az illene hozzád.

DÉGI SAROLTA: Tegeződjünk? Akkor te meg simán lehetnél Péter. Vagy István.

VÍGH PÁL: Szerintem ti jól meg fogjátok érteni egymást.

SÁNDORFI BARNABÁS: Merre találom a szobámat?

VÍGH PÁL: Megmutatnád, Sacikám?

DÉGI SAROLTA: Persze. Itt a folyosón balra *(Elindul.)*

SÁNDORFI BARNABÁS *utána megy*: Bocsánatot kérek, semmi rosszat nem akartam. Az ember sose tudja megjegyezni a neveket bemutatkozáskor. (*Mind a ketten eltűnnek a folyosón.*)

VÍGH PÁL: Egész jól alakul. Hiszen ezt az embert az érdekelte, hogy a barátnőm-e.

9. jelenet

VACSORÁNÁL

SÁNDORFI BARNABÁS: Pali, jól látom, amit látok?

VÍGH PÁL: Miről beszélsz, Barna bátyám?

SÁNDORFI BARNABÁS: Ott. Aki errefelé néz.

DÉGI SAROLTA: A miniszterelnök. Igen. Mi se tudtuk, hogy itt lesz.

SÁNDORFI BARNABÁS: Én azzal az emberrel nem ülök egy asztalhoz.

VÍGH PÁL: Mért is kéne?

DÉGI SAROLTA: Vigyáz, erre jön!

VÍGH PÁL: Nem lesz semmi gond.

SÁNDORFI BARNABÁS: Ti engem nagyon átbasztatok, független tudományos tanácskozásról volt szó.

VÍGH PÁL: Ezt megmondtam mindenkinek, akit meghívtam.

DÉGI SAROLTA: Őt meg se hívtuk.

VÍGH PÁL: Neki nincs szüksége meghívásra. Azt hiszi, mindenhová szabad bejárása van.

SÁNDORFI BARNABÁS: Hogy tudsz vele együtt dolgozni? (*Közben Okos megáll az asztaluk előtt, mintha egy darabig gondolkodna, mit adjon elő, aztán a széles mosolyt választja.*)

DÉGI SAROLTA *odasúgja*: Nehezen.

OKOS VENDEL: Drága barátaim, hát mégis sikerült eljönnöm. Csak nem Sándorfi Barnabás, a mi közgazdászunk, akinek minden sorát olvasom? De nagyon örvendek! Gondolom feltűnt, hogy a maga kottájából játszom.

SÁNDORFI BARNABÁS: Köszönöm, ez megtisztelő.

VÍGH PÁL: Vendel! De jó, hogy eljöttél!

OKOS VENDEL: Ahol a haza jövője a tét, onnan nem szívesen maradok távol.

VÍGH PÁL: Remélem tényleg sikerül valamire jutnunk. Kíváncsi vagyok, mit fogsz szólni Barna előadásához.

OKOS VENDEL: Ó, valószínűleg csak megtartom a nyitóelőadást, aztán vissza is kell mennem Pestre. Rengeteg a munka. De ti csak fantáziáljatok itt. Szükség van az ilyesmire.

SÁNDORFI BARNABÁS: Úgy volt, hogy én tartom a nyitóelőadást.

DÉGI SAROLTA: Most is úgy van.

OKOS VENDEL: Saci! Nem akasztottuk mi már össze a bajszunkat?

VÍGH PÁL: Alig hiszem. (*A miniszterelnök sarkon fordul és elvonul.*)

SÁNDORFI BARNABÁS: Én meg azt hiszem, hogy igen.

DÉGI SAROLTA: Az kellett volna még csak!

VÍGH PÁL: Saci, te jártál nála?

DÉGI SAROLTA: Ennél az undorító pöcsnél?

VÍGH PÁL: Az ország első embere, vigyázz!

SÁNDORFI BARNABÁS: Az első közszolga, de nem az első ember, még csak az kéne.

VÍGH PÁL: Ironikusan értettem, nem vetted észre?

DÉGI SAROLTA: Ő ilyen vicces alak. Vigyázni kell vele.

SÁNDORFI BARNABÁS: Hová hoztál engem, Palikám?

DÉGI SAROLTA: Ha akarod, én majd körbevezetlek. Ezt a helyet érdemes megnézni.

10. jelenet

FÉLTÉKENYSÉG

VÍGH PÁL: Na, körbevezetted?

DÉGI SAROLTA: Igen. Annyira jó fej!

VÍGH PÁL: De csúnya.

DÉGI SAROLTA: Elég helyes.

VÍGH PÁL: Öreg is.

DÉGI SAROLTA: Te is 20 évvel öregebb vagy nálam.

VÍGH PÁL: Csak 18.

DÉGI SAROLTA: Négy évvel fiatalabb vagy a Klárikádnál?

VÍGH PÁL: Sose zavart.

DÉGI SAROLTA: Közben meg az én fiatal puncimat fogdostad.

VÍGH PÁL: Tudod, hogy odavagyok érte. Sose láttam még mosolygó pinát.

DÉGI SAROLTA: Mért, a feleségedé talán harap?

VÍGH PÁL: Szinte. Egész kivörösödik a faszom, mire végzünk.

DÉGI SAROLTA: Mért derül ki végül minden férfiről, hogy csak egy közönséges vidéki kocsis.

VÍGH PÁL: Már ez a Barna is próbálkozott ilyesmivel?

DÉGI SAROLTA: Ugyan, ő csak meregeti a szemét a vastag szemüvege mögül, bebámul az ingem alá, nagyokat nyel, de közben azt hiszi, kurva húséges a feleségéhez.

VÍGH PÁL *megrökönyödik*: Nem is tudtam, hogy nő.

DÉGI SAROLTA: Az akadály a teveidhez?

VÍGH PÁL: Szerinted tervezek vele? Használható egyáltalán valamire?

DÉGI SAROLTA: Igen, talán. Mindenesetre, ha nem ő, akkor valaki más, de sürgősen kell melléd valaki, mert olyan rohamosan hozzáhülyülsz a miniszteri pozíciódhoz, hogy még megbüntetnek gyorsajtásért.

VÍGH PÁL: Annak a fele csak játék.

DÉGI SAROLTA: És a másik fele?

VÍGH PÁL: Az meg ennek a játéknak a következménye.

DÉGI SAROLTA: Jó, akkor megnyugtattál. De addig vegyél föl valakit, amíg rád nem kényszerítenek egy bábót, vagy el nem hiteti veled valami önjelölt fasz, hogy ő zseni.

VÍGH PÁL: Mért nem te leszel a tanácsadóm?

DÉGI SAROLTA: Ez felkérés?

VÍGH PÁL: Legyél a személyi titkárom.

DÉGI SAROLTA: Az azért nem ugyanaz.

VÍGH PÁL: Nem titkárnőre gondoltam.

DÉGI SAROLTA: Akkor ez most áthelyezés?

VÍGH PÁL: Előléptetés. Viszlek magammal mindenhová.

DÉGI SAROLTA: Azt fogják hinni, a szeretőd vagyok.

VÍGH PÁL: Az vagy.

DÉGI SAROLTA: De azt is fogják mondani. A felséged megtudja.

VÍGH PÁL: Félsz tőle?

DÉGI SAROLTA: Ismered te egyáltalán azt a nőt? A múltkor kicsit követtem az utcán. Gyönyörű. Megtiltom, hogy ezentúl akár egyszer is lefeküdj vele.

VÍGH PÁL: A felségem.

DÉGI SAROLTA: Te pedig legyél az ura.

VÍGH PÁL: Te jártál Okosnál!

DÉGI SAROLTA: Azt hiszed, fertőző a politikai tehetsége?

VÍGH PÁL: Az nem politikai tehetség. Az valami más. Nem mennél el AIDS-szűrésre?

DÉGI SAROLTA: Nem feküdtem le vele.

VÍGH PÁL: Hanem?

DÉGI SAROLTA: Leszoptam.

VÍGH PÁL *lekever egy pofont a nőnek*

DÉGI SAROLTA *megtántorodik, az arcához kap, vérzik az orra:* Féltékenyekedsz? Rá nem érdemes. Csak használ és eldob.

VÍGH PÁL: Legalább megkarcoltad egy plutónium tartalmú tűvel?

DÉGI SAROLTA: Nem voltam fölkészülve rá.

VÍGH PÁL: Akkor...

DÉGI SAROLTA: Nem megyek vissza a barlangjába. Nem kényszeríthetsz.

VÍGH PÁL: Rendben van. De legalább csavard el ennek a Sándorfi Barnabásnak a fejét. Akkor azt fog csinálni, amit akarunk.

DÉGI SAROLTA: Le is kell feküdjek vele?

VÍGH PÁL: Isten ments! Anélkül talán nem tudod?

DÉGI SAROLTA: Dehogynem. És ha kedvem szottyán rá?

VÍGH PÁL: Akkor mind a ketten meghaltok!

DÉGI SAROLTA: Ez fenyegetés volt vagy vallomás?

VÍGH PÁL: Mind a kettő. Én, ha nem muszáj hazudni, azt mondom, amit érzek.

DÉGI SAROLTA: Talán ezért szerettem beléd.

VÍGH PÁL: Ez fenyegetés volt vagy vallomás?

DÉGI SAROLTA: Ne viccelj el mindent!

11. jelenet

RÉGI ÉS ÚJ

SZENDE KLÁRI: Barna, te itt?

SÁNDORFI BARNABÁS: Művésznő, te itt?

SZENDE KLÁRI: Nem tudod, hogy én a Vígh Pali felesége lettem?

SÁNDORFI BARNABÁS: Hogyne tudnám, sírtam is miatta sokat.

SZENDE KLÁRI: Viccelsz?

SÁNDORFI BARNABÁS: Jobb lenne, ha azt mondanám, hogy igen. De ez nem teljesen vicc.

SZENDE KLÁRI: Mért lenne jobb? Csak nem gondolod, hogy engem valaha is komolyan érdekeltél?

SÁNDORFI BARNABÁS: Eddig nem gondoltam, de most ez kicsit gyanús.

SZENDE KLÁRI: Egy éjszakás kaland volt.

SÁNDORFI BARNABÁS: Kettő. Két éjszakás.

SZENDE KLÁRI: Ne akarjuk ezt már tisztázni.

SÁNDORFI BARNABÁS: Hogyhogy külön? Mért nem a férjeddal?

SZENDE KLÁRI: Elhoz, hogy nyaraljak, de a munkájától meg akar kímélni.

SÁNDORFI BARNABÁS: Ez érthető. Az előbb hármásban az Okossal beszélgettünk.

SZENDE KLÁRI: Te szóba állsz velem?

SÁNDORFI BARNABÁS: Be voltam szorítva az asztal mögé, ő állt oda, bele a szóba.

SZENDE KLÁRI: Vigyázz, mert itt szép lassan bevonnak a sötét világukba és bizniszeikbe.

SÁNDORFI BARNABÁS: Őszintén szólva nem tudtam, hogy mire jövök.

SZENDE KLÁRI: Nem is tájékozódsz?

SÁNDORFI BARNABÁS: Megbízta Paliban.

SZENDE KLÁRI: Úgy érted, a férjemben?

SÁNDORFI BARNABÁS: Férjekben nem szabad megbízni?

SZENDE KLÁRI: Erre most az jönne, hogy az enyémekben nem, de igazából Pali jó fej. Te is tudod.

SÁNDORFI BARNABÁS: De akkor hogyan lehetséges, hogy legalább az étkezéseket nem töltitek együtt?

SZENDE KLÁRI: Nem mindenki tudja, hogy összetartozunk. Figyelek.

SÁNDORFI BARNABÁS: Úgy érted, Pali kémkedéssel bízott meg?

SZENDE KLÁRI: Nem. Dehogy. Csak figyelek.

SÁNDORFI BARNABÁS: Na, akkor inkább azonnal csomagoljunk össze, és szökjünk el valahová erre a pár napra.

SZENDE KLÁRI: Én kellek neked? Szedd fel inkább a Sacit, a férjem famulusát. Jó csaj. Rádférne egy kis kaland.

SÁNDORFI BARNABÁS: Nős vagyok.

SZENDE KLÁRI: Akkor engem mért hívogatsz?

SÁNDORFI BARNABÁS: Az más. Nekünk van mit mondani egymásnak. De az a kis nő túl fiatal.

SZENDE KLÁRI: Ilyet se hallottam még korosodó pasi szájából.

SÁNDORFI BARNABÁS: Szerintem hallottál. Pali nem ugyanezt mondja, és éppen erről a nőről?

SZENDE KLÁRI: Szerinted a szeretője?

SÁNDORFI BARNABÁS: Ugyan, dehogy.

SZENDE KLÁRI: Különben én is most látom csak először. Korábban egy titkárt alkalmazott. Néhány hónapja van ez a kis Saci. Nagy baklövés. Túl helyes. A tárgyalásokat meg fogja zavarni a jelenléte. Élesebb helyzetben őt is az alku részének fogják tekinteni.

SÁNDORFI BARNABÁS: Nem hiszem, hogy így megy ez.

SZENDE KLÁRI: Teneked tényleg jobb volna csomagolni. Menj el innen, mielőtt fölzabál ez az egész. Én majdcsak megleszek itt valahogy.

SÁNDORFI BARNABÁS: Most látod először a csajt?

SZENDE KLÁRI: Igen, de valahogy olyan ismerős nekem.

12. jelenet

A LÁZADÁS LEVERVE

SÁNDORFI BARNABÁS: Palikám, szeretnék kérni valamit.

VÍGH PÁL: Kérj, amit csak akarsz. De nekem is lenne egy kérésem.

SÁNDORFI BARNABÁS: Haza tudátok vinni még ma?

VÍGH PÁL: És az előadásod?

SÁNDORFI BARNABÁS: Az hatra van kiírva.

VÍGH PÁL: Hallottad Okost.

SÁNDORFI BARNABÁS: Annál jobb, akkor tartsa ő a nagyelőadást, én meg már itt se vagyok.

VÍGH PÁL: Meg se akarsz hallgatni?

SÁNDORFI BARNABÁS: Nem bírom, ahogy beszél. Minden szavából süt a hazugság és a gonoszság.

VÍGH PÁL: Féltreismered. Ez szerep. És politika.

SÁNDORFI BARNABÁS: Tudom, ezt utálom benne. Nincsenek is tulajdonságai.

VÍGH PÁL: Bár ne lennének!

SÁNDORFI BARNABÁS: Mindenképpen mennem kell. Családi ügy. Most értesítettek.

VÍGH PÁL: Tényleg? Mobilod sincs. De mindegy. Előbb hallgasd meg az én kérésemet.

SÁNDORFI BARNABÁS: Maradjak.

VÍGH PÁL: Eh! Korábban mondtam, hogy lesz valami kérésem, mint ahogy te megmondtad, mit akarsz. Ennél bonyolultabb. Van egy kis politikaelméleti lapunk...

SÁNDORFI BARNABÁS: Ja, A kormány ökle c. új napilap, hát nem, oda nem adok semmit.

VÍGH PÁL: Én se állok szóba azokkal az öklökkel. Illetve ökrökkel. Ez kéthavi lap. Elvállalnád, hogy kritikai éllel összefoglalnád az itt elhangzottakat?

SÁNDORFI BARNABÁS: Akkor bármit írhatok?

VÍGH PÁL: Bármit. Az ésszerűség határain belül.

SÁNDORFI BARNABÁS: Hagyjuk inkább.

VÍGH PÁL: Saci miatt is jó lenne, ha maradnál.

SÁNDORFI BARNABÁS: A szeretőd?

VÍGH PÁL: Nős vagyok.

SÁNDORFI BARNABÁS: Szóval igen.

VÍGH PÁL: Szóval nem. Ha megvárod, amit mondani akarok, ilyesmi eszedbe se jutna.

SÁNDORFI BARNABÁS: Inkább ne mondd.

VÍGH PÁL: Állandóan rólad kérdez. Szerintem egy kicsit beléd habarodott. Nem akarsz vele összejönni?

SÁNDORFI BARNABÁS: De.

VÍGH PÁL: Hoppá. Ez egyenes válasz volt. Akkor maradsz?

SÁNDORFI BARNABÁS: Engem is meglepett.

VÍGH PÁL: Mi?

SÁNDORFI BARNABÁS: Hát a saját válaszom. Különben mindegy is, nem előtte mondtam. Baleset volt. Nem fog többet előfordulni.

VÍGH PÁL: Kurvajó csaj, mi? Teljesen normális, hogy teszük. És még szerencséd is van. Nemrég szakított a legutóbbi pasijával. Az még öregebb volt, mint te. Talán hatvan lehetett. Bírja a vén szivarokat.

SÁNDORFI BARNABÁS: Maradok, de a cikket nem írom meg.

VÍGH PÁL: Szereted a skótviszkit?

SÁNDORFI BARNABÁS: Jaj.

VÍGH PÁL: Van egy üveg 30 éves. Idősebb, mint a csaj.

SÁNDORFI BARNABÁS: Hát...

VÍGH PÁL: Este felbontjuk.

SÁNDORFI BARNABÁS: De én Okos után nem akarok előadást tartani.

VÍGH PÁL: Át tesszük holnapra. És a cikkekre van egy hónapod.

13.jelenet
MINTAFÉRJ!

SZENDE KLÁRI: Várj csak, állj meg egy pillanatra!

DÉGI SAROLTA: Én?

SZENDE KLÁRI: Nem találkoztunk mi mostanában?

DÉGI SAROLTA: Nem.

SZENDE KLÁRI: Fél napon át követtél a múlt héten.

DÉGI SAROLTA: Én? Magát? Azt hiszi? Ez egy betegség. Jobb orvoshoz fordulni veled.

SZENDE KLÁRI: Majdnem fölvittelek magamhoz.

DÉGI SAROLTA *fölnevet*: Már emlékszem, micsoda véletlenek vannak!

SZENDE KLÁRI: Mit akartál tőlem?

DÉGI SAROLTA: Úgy emlékszem, te akartál valamit.

SZENDE KLÁRI: De megijedtem, ne haragudj. Most, lenne kedved bejönni a szobámba?

DÉGI SAROLTA: Ki vagy te tulajdonképpen?

SZENDE KLÁRI: Nem is tudod?

DÉGI SAROLTA: Tudnom kéne?

SZENDE KLÁRI: Vigh Pál felsége, Szende Klári.

DÉGI SAROLTA: Hát szende, az nem vagy. Én meg a Pali személyi asszisztense vagyok.

SZENDE KLÁRI: Nem szoktam ilyent. De éreztem valami közöset kettőnkben. Pali volt az.

DÉGI SAROLTA: Rég volt ennyire rendes főnököm! Férjnek is olyan?

SZENDE KLÁRI: Mintaférj.

14. jelenet
POSA MÁRKI ÉS FÜLÖP

OKOS VENDEL: Barna, várj egy kicsit!

SÁNDORFI BARNABÁS: Sietek.

OKOS VENDEL: Hová? Az én előadásom kezdődik mindjárt, nem a tiéd. De majd megvárnak.

SÁNDORFI BARNABÁS: Pedig az enyémnek kéne kezdődnie.

OKOS VENDEL: Emiatt duzzogsz?

SÁNDORFI BARNABÁS: Ha idejöttél, ami lehetne akár jó dolog is, akkor nem neked kéne itt az észet osztanod a tudósoknak, hanem meg kéne hallgatnod őket. Végre valakit meg kéne hallgatnod.

OKOS VENDEL: Hallgatlak. Mondjad.

SÁNDORFI BARNABÁS: Nem hallgatsz, és nem mondom. Bemegyünk, én tartom meg a nyitóelőadást, te meg megpróbálsz odafigyelni háromnegyed órán át, és jegyzetelsz. Megpróbálsz megérteni valamit mások gondolataiból.

OKOS VENDEL: Na ezért nem jut ez az ország sehová. Mert mindenki azt hiszi, vannak gondolatai, holott nincsenek.

SÁNDORFI BARNABÁS: Igaz, amit mondasz...

OKOS VENDEL: Köszönöm!

SÁNDORFI BARNABÁS: Azzal a megszorítással, hogy te vagy az első, akire ez érvényes is. Nincs gondolatod, csak beszélsz. Nincs gondolatod, helyette bölcselkedsz. Nincs gondolatod, tehát gyűlöletet keltesz.

OKOS VENDEL *cinikusan tapsol*: Köszönöm, hogy még a retorikádból is áldozol rám. Tehetség vagy. De hogy zseni lennél, amit itt mondanak...

SÁNDORFI BARNABÁS *önelégtelenen*: Ilyesmivel rágalmaznak? Persze, hogy nem vagyok az. Mégis neked kéne az én előadásomat meghallgatnod. Meg a többiekét. Mi már elég sok előadásodat láttuk. Csapnivaló.

OKOS VENDEL: Tudom. És érdekelne is, amit mondani akarsz, de ha azt látnák, hogy tátott szájjal hallgatom azt a sok érthetetlen zagyvaságot, amit össze fogsz itt hordani, akkor a következő választáson megbuknék.

SÁNDORFI BARNABÁS: Akkor könyörgök, gyere be az előadásomra!

OKOS VENDEL: Rosszat kívánsz nekem?

SÁNDORFI BARNABÁS: Mért volna az rossz? Elfáradtál. Ötlettelen vagy. A szíved gyakran félrever, nem mozogsz eleget, túl sokat pálinkázol, a lépcsőn már csak zihálva tudsz fölmenni. Örülsz, ha két-három naponta alkalmas vagy szexre.

OKOS VENDEL: Ne folytasd. Látom, nemzedéktársak vagyunk.

SÁNDORFI BARNABÁS: Két évvel fiatalabb vagyok nálad. És mindennap futok a szigeten.

OKOS VENDEL: Irigyellek.

SÁNDORFI BARNABÁS: A megoldás: mondj le!

OKOS VENDEL: Én is gondoltam már rá.

SÁNDORFI BARNABÁS: És?

OKOS VENDEL: Azonnal elvettem. Még egyszer nem fordulhat elő Magyarországgal az a tragédia, hogy más nyeri a választásokat.

SÁNDORFI BARNABÁS: Az nem lenne tragédia, hidd el, neked sem.

OKOS VENDEL: Olyas vagy, mint a filmekben az a tárgyaló vagy micsoda, aki a tető szélén álló öngyilkosjelölteket győzködi.

SÁNDORFI BARNABÁS: Csak nem te vagy az öngyilkos, hanem az ország.

OKOS VENDEL: Beszarok, téged tényleg érdekel az ország?

SÁNDORFI BARNABÁS: Tudom, hogy téged nem.

OKOS VENDEL: Ebben tévedsz. szenvedélyesen szeretem Magyarországot...

SÁNDORFI BARNABÁS *belevág*: ...kirabolni? ...tönkretenni?

OKOS VENDEL: Ja, lehet, hogy azt is. De ez nem volt cél. A cél eléréséért egyre nagyobb kerülőket kell tenni. Majd meglátod, ha te leszel a miniszterelnök.

SÁNDORFI BARNABÁS: Az nem leszek soha. Az örökre te leszel. Nem ezt mondtad az előbb?

Az előadóterem ajtajának függönye mögül megjelenik Vígh Pál arca, és nagyon udvariasan az órájára matat, aztán gyorsan vissza is húzódik.

OKOS VENDEL: Ezek sürgetnek? Mész inkább te?

SÁNDORFI BARNABÁS: Én ellenzéki reformközgazdász vagyok, aki már azzal is lejáratja magát, hogy eljött erre a konferenciára. De helyetted nem adhatok elő.

OKOS VENDEL: Neked valaki megmondja, mit szabad és mit nem?

SÁNDORFI BARNABÁS: Bizonyos erkölcsi törvények.

OKOS VENDEL: Na ne! Meg az a kövérkés rektorotok, akit az istennek se tudok kirobbantani az egyetem éléről. Nem vennéd át a posztját?

SÁNDORFI BARNABÁS: Engem nem lehet megvenni.

OKOS VENDEL: Dehogynem. Csak rossz ajánlatot tettem. Nem tudom, mi van velem. Elsőre föl szoktam ismerni az emberek gyengéjét.

SÁNDORFI BARNABÁS: Mondom, fáradsz. Az időd lejárt.

OKOS VENDEL: Lejárni talán lejárt, de még messze nem ért véget.

SÁNDORFI BARNABÁS: Menj, tartsd meg az előadásodat, én meg kintről hallgatom.

OKOS VENDEL: Be kell gyere. Legalább a leghátsó sorba.

SÁNDORFI BARNABÁS: Te nem tudsz semmit. A fejed üres. Ennyivel se támogathatlak. Nem tudom, akartál-e valaha jót az országnak, de már nagyon régóta csak ártasz.

OKOS VENDEL: Ez is egy vélemény. Szerintem téves. Jó, teszek egy másik ajánlatot. Átveszed azt a tárcát, amit olyan szerencsétlenül vezet már vagy két hónapja ez a Vígh Pali gyerek.

SÁNDORFI BARNABÁS: Ő a barátom. Ő hozott ide. Nem árulhatom el.

OKOS VENDEL: Ez nem a Pál utcai fiúk. Ne legyél akkora balek, mint a Nemecek.

SÁNDORFI BARNABÁS: Nemecek nem balek, hanem hős.

OKOS VENDEL: Ne hősködj. Az most nem használ az országnak.

SÁNDORFI BARNABÁS: Ebben azért igazad lehet.

OKOS VENDEL: Akkor legyél a titkos tanácsosom. Minden héten, mondjuk pénteken, együtt ebédelünk, és átbeszéljük a dolgokat. Hogy ne érezd magad megvesztegetve, mindezért egy fillért se kapsz. Na jó, az ebédet én állom.

SÁNDORFI BARNABÁS: Erre becsületes ember nem mondhat nemet.

OKOS VENDEL: Legalábbis olyan, aki nem tartja közben nagyon nagyra magát, meg a tanácsait, amiket adhat. Vigyázz, ha nem lesznek elég jól, egy idő

után elkezd pénzt utalni neked a miniszterelnöki hivatal, havonta mondjuk egy millát, aztán akkor benne leszel a szarban.

SÁNDORFI BARNABÁS: Ilyen fenyegetésről se hallottam még! Nagy tehetség vagy mégis.

OKOS VENDEL: Ugye, hogy puhulsz már?

SÁNDORFI BARNABÁS: Na, menj, tartsd meg az előadásom.

II. FELVONÁS

15. jelenet VADÁSZATON

OKOS VENDEL: Hé, hahó, van itt valaki? Magamra hagytak. (*Csönd, az erdő szuszogása, hirtelen vadállathang.*) Mi a fene ez? Sebzett vadkan? A végén még Zrínyi vagy Szent Imre sorsára jutok. (*Távolból kiabálás, lövések zaja.*) Erre, itt vagyok! (*Némaság, aztán egészen közletről csörtetés, rőfögés, disznóvisítás.*) Nem könnyű nagy embernek lenni. Az a folytonos aggodás magamért. (*Maga is meghökken azon, amit mond.*) Úgy értem, az országért, de a kettő nem független egymástól.

I. BANYA *a háttérben éles hangon*: Tőled már senki nem lehet független!

OKOS VENDEL: Mi volt ez? Van itt valaki?

I. BANYA: Van.

OKOS VENDEL: Nem látlak, ki vagy?

I. BANYA: Gyere közelebb!

OKOS VENDEL *elindul*: Merre?

II. BANYA *a szín másik végéből*: Nem tudod?

OKOS VENDEL *remegő hangon*: Sose tudtam.

III. BANYA *közvetlenül Okos háta mögött tűnik föl*: Pedig mindig úgy csináltál.

OKOS VENDEL *sarkon fordul, de addigra a banya odább lebben*: Ki szórakozik velem?

I. BANYA: Gyanakszol?

II. BANYA: Félsz?

OKOS VENDEL: Nem félek.

III. BANYA: Hazudsz. Nekünk ne hazudj!

OKOS VENDEL *forog, a puskát maga elő tartja*: Többen vagytok?

I. BANYA: Többen.

OKOS VENDEL *kiabál*: Segítség!

II. BANYA: Nem hallják meg!

OKOS VENDEL: Mért, körülöttem mindenki süket?

III. BANYA: Eltévedtél.

OKOS VENDEL: Pontosán tudom, hol vagyok.

I. BANYA: Hol?

OKOS VENDEL: Hát itt... az erdőben.

II. BANYA *felkacag*: Az embereid vészesen eltávolodtak tőled. De még csak észre se vették, hogy eltűntél. Három csoportra szakadtak, mindegyik megkönnyebbült, hogy nyugodtan pálinkázhat nélküled.

OKOS VENDEL: Iszom én velük!

III. BANYA: Már nem fogsz!

OKOS VENDEL: Meg akartok ölni?

I. BANYA: Nem tudunk. Nem jöttél rá, hogy csak lidércek vagyunk? Lápi lelkek, déli boszorkányok.

OKOS VENDEL: Nem vagyok babonás.

II. BANYA: Az jó.

OKOS VENDEL: Táguljatok.

III. BANYA *növekedni kezd, mint egy árnyék*: Ess össze! Remegj rettegve!

OKOS VENDEL *összeesik, rettegve remeg*: Kik vagytok?

I. BANYA: Jósok.

OKOS VENDEL: Nem vagyok rá kíváncsi.

II. BANYA: És ha jót mondanánk?

OKOS VENDEL: Mondjatok jót!

III. BANYA: Pártelnök leszel.

OKOS VENDEL *felröhög*: Már rég az vagyok.

I. BANYA: Vigyáz, mert miniszterelnök is.

OKOS VENDEL: Már rég az vagyok. Nem is először.

II. BANYA: Nem hiszel nekünk?

OKOS VENDEL: Nem mondtatok semmi újat. Király, az nem leszek?

III. BANYA *gyanakodva*: Hány éves is vagy te?

OKOS VENDEL: Ötvenöt.

I. BANYA *meghökken*: Nem huszonöt?

OKOS VENDEL: Annyinak látszom?

II. BANYA *megérti*: Ti hülyék, harminc évet késtünk.

OKOS VENDEL: De jó, hogy nem ijesztettetek rám fiatalon.

III. BANYA: Most nem tudunk mondani neki valamit?

OKOS VENDEL: Mondjatok, már minden szavakat elhiszem.

I. BANYA: Átvertünk. Gőzünk sincs a jövőről.

OKOS VENDEL *szezségel*: Újságírók vagytok?

II. BANYA: Szeretnéd?

OKOS VENDEL: Dehogy.

III. BANYA: Pornószténésztók!

OKOS VENDEL: Uramisten.

I. BANYA: Velünk tölthetsz egy édes órát. Nem bánod meg!

OKOS VENDEL *megpróbál elfutni*: Ez még viccnek is rossz. (*A banyák körülállják.*)

II. BANYA: Add a kezét, had rágcsljam!

III. BANYA: Szörös hasát hadd harapjam!

I. BANYA: Pocakjába beugorjak.

II. BANYA: Orrába tömöm a holdat.

III. BANYA: A csontjait kikapkodom

I. BANYA: Tükrözödés lesz egy tavon.

II. BANYA: Egybe nyelem le heréit.

III. BANYA: Kecskébúze mégis rémít.

I. BANYA: De szép férfi, de szép ember.

II. BANYA: Boncoljuk föl türelemmel!
III. BANYA: A bőrébe belebújunk!
I. BANYA: Tetteiben nem csalódunk.
II. BANYA: Eső esik, ha ő zokog.
III. BANYA: Hogyha ásít, a föld forog.
I. BANYA: Ha elalszik, nincs is semmi.
II. BANYA: Ő próbált meg elképzelni.
III. BANYA: Most megkapott, mi megkaptuk.
I. BANYA: Egyesüljünk, amíg bírjuk.
II. BANYA: Neki úgyis új erő kell.
III. BANYA: Töltsük fel önszeretettel.
I. BANYA: Inkább ő szeressen minket.
II. BANYA: Add vissza rá már az inget.
III. BANYA: Úgy érzem, én terhes vagyok.
I. BANYA: Énbennem is gyermek ragyog
II. BANYA: Vagyis inkább feketéllik.
III. BANYA: Örömmünnepe lesz éjfélig.

Eltűnnek, Okos borzasan, meglepetve, kielégülten és rettegve áll föl. Még mindig nincsenek sehol az emberei.

16. jelenet A KOMOLYSÁGRÓL

DÉGI SAROLTA *felül az ágyban*: Akkor ezt most mennyire vehetem komolyan?
SÁNDORFI BARNABÁS *kinéz a takaró alól*: Mit értesz komolyon?
DÉGI SAROLTA *elrúgja magától*: Szóval semennyire?
SÁNDORFI BARNABÁS: Várj, várj, épp a lábad között vagyok. Most akarsz beszélgetni a jövőről?
DÉGI SAROLTA: Te avval a szervezettel beszélgetsz, ami a jövőért felelős. Ezért kérdem.
SÁNDORFI BARNABÁS: Gyereket akarsz?
DÉGI SAROLTA: 25 éves vagyok. Lassan erre is kell gondolnom.
SÁNDORFI BARNABÁS: Gyerek! Úristen, de jó volna.
DÉGI SAROLTA: Akkor komoly?
SÁNDORFI BARNABÁS: Azt ugye tudod, hogy nős vagyok?
DÉGI SAROLTA: Mondták.
SÁNDORFI BARNABÁS: Túl öreg vagyok hozzád.
DÉGI SAROLTA: Sose tetszettek a korombeli fiúk.
SÁNDORFI BARNABÁS: Sajnos nekem még nem volt gyerekem. Gondolod, hogy nem lenne késő?

DÉGI SAROLTA: Te tényleg azt hiszed, hogy egy ilyen öregemberrel, akarom összekötni az életem? Most még hagyjád. De mi lesz tíz év múlva?

SÁNDORFI BARNABÁS: Igazad van, szerintem se kösd le magad. Én nem tudok ígérni semmit. A felségem se hagyhatom ott.

DÉGI SAROLTA *visszanyomja Sándorfi fejét a takaró alá, maga kéjesen hátradől*: De hagyhatod.

17. jelenet

AKI KÁROMKODÁST GYAKOROL

OKOS VENDEL: Bassza meg, hogy a kurva életbe!

LETENYEI MÁRTA: Tessék?

OKOS VENDEL: Hogy a jó mocskos kurva életbe.

LETENYEI MÁRTA: De Vendel!

OKOS VENDEL: A szar, búval baszott, szétrohad seggfejű világba.

LETENYEI MÁRTA: Te nem is tudsz káromkodni.

OKOS VENDEL: Meglep?

LETENYEI MÁRTA: Meg. Legalább azt tudhatnál.

OKOS VENDEL: Ebben a kurva világban mindent elfelejtek.

LETENYEI MÁRTA: Mi a bajod?

OKOS VENDEL: Nekem? Semmi. De a mocskos, bűdös picsába.

LETENYEI MÁRTA: Gyakorolsz?

OKOS VENDEL: Sose szoktam. Mindig a pillanatnyi inspirációra hagyatkozom.

LETENYEI MÁRTA: Akkor meg? Elhagyott az inspirációd?

OKOS VENDEL: Nagyon furcsa dolog történt. És bármilyen különleges is, nincs semmi haszna.

LETENYEI MÁRTA: Nem értem.

OKOS VENDEL: Tegnap a vadászaton. Eltévedtem. Lehet, hogy örült vagyok.

LETENYEI MÁRTA: Ne higgyél a pletykáknak!

OKOS VENDEL: Ezerszer kértem már, hogy kémelj meg a vicceidtől. Mondtak valamit neked arról, ami tegnap történt?

LETENYEI MÁRTA: Csajoztál?

OKOS VENDEL: Bizonyos értelemben igen.

LETENYEI MÁRTA *pofozni kezdi*: Nem abban maradtunk, hogy mindent lehet, csak ezt nem? Hogy nem csalsz meg?

OKOS VENDEL *letérdel*: Nem tudom, hogy megtörtént-e! És nem én akartam.

LETENYEI MÁRTA *üti, sír, magához öleli a fejét*: Mit műveltél, te szörnyeteg?

OKOS VENDEL *sír*: Ez már nem a te régi szörnyeteged. Jósok voltak. Három vénséges vén banya.

LETENYEI MÁRTA *ellöki magától, hátrál*: Te undorító perverz állat.

OKOS VENDEL: Megerőszakoltak. Mindenfélét jósoltak. Összevissza harapdáltak. (*ledobja az ingét.*) Nézd meg! Csupa protézisnyom.

LETENYEI MÁRTA: Úristen, te szegény! Ez milyen borzalmas.

OKOS VENDEL: Látod?

LETENYEI MÁRTA: Szerintem téged megfertőztek valamivel. Amíg nem vizsgálta ki magad, ne is álmodj semmiről.

OKOS VENDEL: Abba is bele akartak szólni, hogy vezessem az országomat.

LETENYEI MÁRTA: Mindenki tanácsát meg kell hallgatni, meg kell fontolni, se túl komolyan venni, se leszarni nem szabad.

OKOS VENDEL: Sose volt még ilyen jó a szex.

LETENYEI MÁRTA *úgy tesz, mintha meg se hallotta volna*: Lebegjen valahol a tudat határán.

OKOS VENDEL: Nem is haragszol azért, amit most mondtam?

LETENYEI MÁRTA: Te naiv kis hülye.

18. jelenet

ÉN ROMMEZŐT AKAROK!

VÍGH PÁL: Na, még mindig bénázik a pasi?

DÉGI SAROLTA: Nem is vagy féltékeny?

VÍGH PÁL: Látom, hogy szereted.

DÉGI SAROLTA: Azt nehezen láthatod, mert egyáltalán nem szeretem.

VÍGH PÁL: Akkor meg mért kellett magad neki?

DÉGI SAROLTA: Valaki azt sugallta, hogy zseni. Imponált. Egy kicsit. De csak egy kicsit.

VÍGH PÁL: Én ugyan nem sugalltam neked semmit.

DÉGI SAROLTA *Víghre mutat*: Különben is, bírom az idősebb pasikat.

VÍGH PÁL: De ez már egy múmia.

DÉGI SAROLTA: Nem a barátod?

VÍGH PÁL: Ha az lenne, nem nyomul rád.

DÉGI SAROLTA: Nem vagyok a felséged.

VÍGH PÁL: Legyél!

DÉGI SAROLTA: Nem a tanácsadód?

VÍGH PÁL: Kirúgom. Nem válaszoltál az előbbi kérésemre.

DÉGI SAROLTA: Nem kértél semmit.

VÍGH PÁL: De. Téged. Felségül.

Meglepett csend. Mindketten szeretnének kihátrálni belőle.

DÉGI SAROLTA: Nős vagy. Előbb válj el! Aztán majd meglátjuk. Lehet, hogy nem. Hogy akkor is: nem. Hogy annál inkább nem.

VÍGH PÁL: Bizonytalanra azért nem válhatok.

DÉGI SAROLTA: Ez igaz. Meg az is, hogy akkor nem szeretsz. Nem érzel erőt magadban, hogy föltámaszd a szerelmem. Hogy föltüzeld. Pedig te mindig értettél a nőkhöz. Sajnos. Most hagyna el a magabiztosságod?

Az ajtón egyszerre hallatszik valami dörömbölésszerű kopogás, miközben már ki is vágódik.

OKOS VENDEL: Gratulálok, új államtitkárod van.

VÍGH PÁL: Köszönöm, és ki az?

OKOS VENDEL: Nem tudod? Pedig a te kérésedre.

VÍGH PÁL: Ne folytasd ezt! Már így is teljesen leromboltad az önbecsülésemet.

OKOS VENDEL: Akkor jó. Ez volt a cél.

DÉGI SAROLTA: Szörnyeteg vagy, Okos.

VÍGH PÁL: Ne szólj bele!

OKOS VENDEL: Nem akarok neki rosszat, szépségem. Mint a hernyó a bábban, feloldódik a kormányban, hogy aztán kicsit gatyába rázzam, és új emberként lépjen elő. Fel fog szárnyalni, akár a pillangó.

VÍGH PÁL: Azt nem nagyon hiszem.

OKOS VENDEL: Nem kérditek, ki az?

VÍGH PÁL: Ki az?

DÉGI SAROLTA: Sándorfí?

OKOS VENDEL: Bingó!

VÍGH PÁL: Akkor inkább lemondok.

DÉGI SAROLTA: Gyáva!

OKOS VENDEL: Majd. Egyelőre még maradhatsz. De való igaz, hogy nem nagyon váltak be a hozzád fűzött reményeim.

VÍGH PÁL: Még nem is csináltam semmi.

OKOS VENDEL: Ez a baj! Minden ugyanolyan, mint volt. Én rommezőt akarok!

VÍGH PÁL: Azért ezt nem mondhatod komolyan.

DÉGI SAROLTA: De komolyan mondja. Ám a rommezővel is akar valamit.

OKOS VENDEL: Eltakarítani.

VÍGH PÁL: Ezt nem mondhatod..

DÉGI SAROLTA: De komoly. Ám...

OKOS VENDEL: Az eltakarított síkkal nem akarok semmit. Addigra én már itt se leszek.

VÍGH PÁL: Engem meg bíróság elé állítsanak?

DÉGI SAROLTA: Érted már?

VÍGH PÁL: Nem értek semmit.

OKOS VENDEL: Szeretlek!

VÍGH PÁL: Azonnali hatállyal lemondok.

OKOS VENDEL: Nem fogadom el a lemondást.

19. jelenet

BOSZORKÁNYOK A KOCSMÁBAN

CSAPOS: Hölgyeim?

I. BANYA: Hová kerültem? Szólíts nyugodtan nyanyának!

CSAPOS: Nem szokásom így beszélni a vendégekkel.

II. BANYA: Mért? Hiszen ez egy lebuj!

III. BANYA: Egy lepratelep.

CSAPOS: Na jó! Mit kérsz nyanya?

I. BANYA *megragadja a csapost a gallérjánál fogva, és maga felé emeli*: Mi tegeződünk?

III. BANYA: Hagyjad, nem látod, hogy egy tahó?

CSAPOS: Bocsánat. Akkor mit mondhatok?

I. BANYA: Kussolj! És adj mindegyikünknek fél kevertet.

II. BANYA: Meg egy kis sört.

III. BANYA: Nekem nagyot!

CSAPOS: Máris...

I. BANYA: Egész beleváló alak.

II. BANYA: Ne fogadjuk meg segédünknek?

III. BANYA: Nem is rossz ötlet.

CSAPOS: Szolgálhatok még valamivel?

I. BANYA: Ugye, hogy tudsz te tisztességen is beszélni?

II. BANYA: Egyelőre más nem kell. De még lesz hozzád egy-két szavam.

III. BANYA: Ne ijedj meg! Jót akarunk.

CSAPOS *a gallérját igazgatja*: Tudom.

I. BANYA: Hogy tévedhettünk ekkorát?

II. BANYA: Nem tévedtünk. Ez az a kor, ez az év, ez az a hónap, ahová vártak.

III. BANYA: Ki várt volna minket?

I. BANYA: Minket soha nem várnak, csak valahol a zsigereik mélyén.

II. BANYA: Nem ebben tévedtünk. A személyben.

III. BANYA: Húha, akkor ő, ez a Vendel meg rájöhet, hogy lejárt az ideje. Hogy nem is neki szólt a jóslat.

I. BANYA: Rá fog jönni.

II. BANYA: Kerestetni fog minket.

III. BANYA: És a jóslat címezettjét.

I. BANYA: A legjobb lesz, ha eltűnünk innen!

II. BANYA: Ha csak rólunk lenne szó, még akkor se mehetnénk, mert amíg nem tettük meg a jóslatot, fogja vagyunk annak az időnek.

III. BANYA: Kapjunk el valakit, aztán uccu neki!

I. BANYA: De jó ötlet. Csapos!

II. BANYA: Ne kelljen kétszer mondani!

III. BANYA *pisztolyként ráfogja a mutatóujját*: Igyekezz!

CSAPOS: Meg akartok ölni?

I. BANYA: Nem tudunk. Csak lidércek vagyunk, déli boszorkányok.

CSAPOS: Nem vagyok babonás.

III. BANYA *növekedni kezd, mint egy árnyék*: Ess össze. Remegj rettegve!

CSAPOS *összeesik, rettegve remeg*: Kik vagytok?

I. BANYA: Jósok.

CSAPOS *föláll, leporolja magát, nevet*: Tudjátok, hány ilyennel találkozom naponta? Na jó, nem naponta, de hetente? Tűnjetek innen!

II. BANYA: És ha jót mondanánk?

CSAPOS: Mindegyik csak jót mond!

III. BANYA: Pártelnök leszel.

CSAPOS *felröhög*: Ez volna a jó?

I. BANYA: Vigyáz, mert miniszterelnök is.

CSAPOS: Fizessetek és tűnjetek el! Nem hívok rendőrt.

II. BANYA: Nem hiszel nekünk?

CSAPOS: Király, az nem leszek?

III. BANYA *gyanakodva*: Mennyivel tartozunk?

CSAPOS: Tizenötezer.

II. BANYA *meghökken*: Még jó, hogy nem huszonöt!

CSAPOS: Fölfelé lehet alkudni.

I. BANYA *magához rántja*: Te be akarsz csapni.

CSAPOS: Ebbe már ezt a kis színjátékokat is beleszámoltam. Most jöttök sittről?

III. BANYA: Ja.

CSAPOS: Akkor hagyjátok! A cég ajándéka. (*Eltűnik a raktárban.*)

I. BANYA: Ez így nem megy. Meg kell találnunk, akinek a jóslat szól.

II. BANYA: Addig itt kell maradnunk?

III. BANYA: Hiszen ez rosszabb, mint a pokol.

I. BANYA: Hülye időszak. Én is hazavágyom.

20. jelenet

SZAVARSBÖGÉS

VÍGH PÁL: Elárultál?

SÁNDORFI BARNABÁS: Ezt kérdezed vagy mondod?

VÍGH PÁL: Sejttem, de kérdzem.

SÁNDORFI BARNABÁS: Palikám, az az igazság, hogy nem így képzeltem én el a dolgokat.

VÍGH PÁL: Föl is szarvaztál?

SÁNDORFI BARNABÁS: A felségeddel? Klárival? Miből gondolod, ugyan dehogy, az nagyon régen volt!

VÍGH PÁL: Mi???? Vele is? Mindenhonnan kifürsz?

SÁNDORFI BARNABÁS: Döntsd el, kire vagy féltékeny, Sacira, Klárira vagy Vendelre! Ha eldöntötted, akkor megrendezzük a viadalt.

VÍGH PÁL: Ha jól értem, abból választhatok: a munkámat, az életemet vagy a szerelmemet akarod elvenni?

SÁNDORFI BARNABÁS: Nem jól érted. Egyik sem a tiéd. Vendel pedig sohase volt a barátod.

VÍGH PÁL: És Klári sem a feleségem?

SÁNDORFI BARNABÁS: De. Őt ki is vehetjük a választásból.

VÍGH PÁL: Nem tetszik?

SÁNDORFI BARNABÁS: Te tényleg teljesen hülye vagy. Klárral jóval előtted volt valami, kihűlt, mint a salak a meddőhányón. De Sacira te uszítottál rá.

VÍGH PÁL: És a miniszterelnök, akit állítólag annyira megvetsz?

SÁNDORFI BARNABÁS: Őt senki se érti meg. Én se értettem, mint ellenfele. Te se, mint szolgálja. Örül, hogy van kivel beszélgetnie.

VÍGH PÁL: Nem értékeled te túl a saját szerepedet?

SÁNDORFI BARNABÁS: Nem hiszem. Lehet. De nincs szerepem. Semmi. Azt nehéz túlértékelni. Túlértékelhetetlen.

VÍGH PÁL: Nem is értem, mért támadt bennem újabban valami zsigeri utálat irántad.

SÁNDORFI BARNABÁS *a saját gyomra és szíve közé mutat*: Érzel itt valami furcsát? Szorít valami? Félsz?

VÍGH PÁL: Igen.

SÁNDORFI BARNABÁS: De azt tudnod kell, hogy nem tőlem félsz. Talán engem utálsz, de nem engem kéne utálnod.

VÍGH PÁL: Hanem kit?

SÁNDORFI BARNABÁS: Talán rám vagy féltékeny, de nem tőlem kéne féltened az életedet.

VÍGH PÁL: Hanem kitől?

SÁNDORFI BARNABÁS: Te vak vagy, vagy csak kényszeresen csukva tartod a szemed?

VÍGH PÁL: Vendel?

SÁNDORFI BARNABÁS: Nem gondolod, hogy a világ legközhelyesebb dolga a király ellen összeesküvést szervezni?

VÍGH PÁL *őszintén megrökönyödik*: Én nem szervezek semmit.

SÁNDORFI BARNABÁS: Már régóta érzem, mire megy ki a játék. Ki van benne?

VÍGH PÁL *nem akar hülyének tűnni*: Rájöttél? Én meg azt hittem, a legjobb konspirátor vagyok.

SÁNDORFI BARNABÁS: Nem vagy az. Óvatosnak kell lennünk! Ki van benne?

VÍGH PÁL: Te meg én.

SÁNDORFI BARNABÁS: Talán nem is kell más. Mennyi pénzed van rá?

VÍGH PÁL: Bármennyi. Miniszter vagyok.

SÁNDORFI BARNABÁS: Állami pénzből akarod megöletni?

VÍGH PÁL: Megöletni?

SÁNDORFI BARNABÁS: Mi mást? Különben ő végez velünk. Kell egy bérgyilkos.

VÍGH PÁL: Nem, nem, szó se lehet róla. Méghogy bérgyilkos!

SÁNDORFI BARNABÁS: Hülye vagy? Te magad nem tudod megcsinálni.

VÍGH PÁL: Úristen, dehogy!

SÁNDORFI BARNABÁS: Na látod, ide profi kell.

VÍGH PÁL: Nem azért találkoztunk, hogy eldöntsük, kié legyen Saci?

SÁNDORFI BARNABÁS: Neked kell? Megtarthatod. Majd én beszélek Klárral.

VÍGH PÁL: Veled épp olyan szar szövetkezni, mint Vendellel.

SÁNDORFI BARNABÁS: Bocsáss meg, talán tényleg rámenős voltam kicsit. De megzavartad a fejem a gyilkossági terveddel.

VÍGH PÁL: Talán nem is gondoltam komolyan.

SÁNDORFI BARNABÁS: Ha meg akarod menteni az országot, nekem sincs jobb ötletem.

VÍGH PÁL: Köpök az országra.

SÁNDORFI BARNABÁS: Igazad van, jobb úgy csinálni, hogy az ember csak a feladatra koncentrál.

VÍGH PÁL: És utána ki lesz a miniszterelnök?

SÁNDORFI BARNABÁS: Hát te.

VÍGH PÁL: Ugyan már!

SÁNDORFI BARNABÁS: Akkor legyek én?

21. jelenet

A MEGMENTŐ

VÍGH PÁL: Hogy hozzád milyen nehéz újabban bejutni. Pedig nem is viselsz semmilyen közhivatalt.

LETENYEI MÁRTA: De rég láttalak! Megemberesedtél!

VÍGH PÁL: Te viszont egyre szebb vagy!

LETENYEI MÁRTA: Figyelj, az egykori szerelmünkre kérlek, ne kezdj nekem udvarolni! Mit akarsz?

VÍGH PÁL: Csak látni akartalak.

LETENYEI MÁRTA: Ugye nem valami kérésed van?

VÍGH PÁL: Kérhetnék?

LETENYEI MÁRTA: Úgy értem, amit Vendelnek kéne átadnom.

VÍGH PÁL: Vendel, Vendel, Vendel, te is csak vele tudsz jönni!

LETENYEI MÁRTA: A férjem.

VÍGH PÁL: Nem vetted észre, hogy furcsa az utóbbi időben?

LETENYEI MÁRTA: Ő mindig furcsa volt. Mert mindig két lépéssel járt a többiek előtt, és nem lehetett sohase érteni, mit csinál. Csak azt, mit csinált tavaly. Vagy két éve.

VÍGH PÁL: Szerinted zseni?

LETENYEI MÁRTA: Dehogy. Egy nagy szemétláda.

VÍGH PÁL: Ennyire gyűlölöd?

LETENYEI MÁRTA: Ennyire szeretem.

VÍGH PÁL: Csak a tanácsodat akarom kikérni.

LETENYEI MÁRTA: Mire mész vele? Üzleti ügy?

VÍGH PÁL: Ti mit értetek mostanában üzleten? Inkább magánügy.

LETENYEI MÁRTA: El akarsz válni a feleségedtől?

VÍGH PÁL: Dehogy.

LETENYEI MÁRTA: Meg akard tartani Sacit?

VÍGH PÁL: Tudsz róla?

LETENYEI MÁRTA: Nem gondoltad? Pedig Vendel rád parancsolt, hogy szabadulj meg tőle, igaz?

VÍGH PÁL: És te ezt elhitted rólam?

LETENYEI MÁRTA: Hogy szeretőd van? Minden további nélkül. Engem is megcsaltál.

VÍGH PÁL: Nem igaz. Már akkor is elmagyaráztam, hogy ez nem igaz.

LETENYEI MÁRTA: Elmagyaráztad. Én meg tudtam, hogy igaz. Igaz, érted, te mocskos strici?

VÍGH PÁL: Mostanáig azért megbocsáthattál volna.

LETENYEI MÁRTA: Én sohasem felejték.

VÍGH PÁL: Csak fantáziálsz. Mindegy.

LETENYEI MÁRTA: Amit az ember csak egymaga tud, azt hetente megpróbálja nem elhinni. Néha sikerült meggyőzni magam, hogy nem hazudtál nekem.

VÍGH PÁL: És Vendelre, a te igazságos királyodra sose gyanakszol?

LETENYEI MÁRTA: Mostanáig állta a szavát. Nem vetted észre, hogy furcsa az utóbbi időben?

VÍGH PÁL: Ő mindig furcsa volt. Mert mindig két lépéssel járt a többiek előtt, és nem lehetett sohase érteni, mit csinál. Csak azt, mit csinált tavaly. Vagy két éve.

LETENYEI MÁRTA: Szerinted zseni?

VÍGH PÁL: Dehogy. Egy nagy szemétláda.

LETENYEI MÁRTA: Ennyire gyűlölöd?

VÍGH PÁL: Gyűlölni éppenséggel gyűlölöm. De szeretem is. A barátom – nak adja ki magát. És nekem ez jólesik.

LETENYEI MÁRTA: Jólesik, hogy hazudik neked?

VÍGH PÁL: Vicces, de jól. Valamiért jól. Személyre szóló, nekem szánta. Mint azokat a borítékokat, amiket a postaládámba dob.

LETENYEI MÁRTA: Azokra a hazugság-leveleire gondolsz, amikkel az ország összes levélszekrényét teletömi? Ez személyes? Te vak vagy.

VÍGH PÁL: A szerelem vak.

LETENYEI MÁRTA: Most kimondtad.

VÍGH PÁL: Én kezdettől fogva éreztem Vendel féltékenységét.

LETENYEI MÁRTA: Rám vagy rád?

VÍGH PÁL: Mind a 10 milliónkra. Szeret.

LETENYEI MÁRTA: Csak önmagát szereti.

VÍGH PÁL: De én nem ilyen vagyok. Ott van a feleségem. Imádom. Itt van Saci. Bármit is kíván a te jóságos férjed, nem tudok megválni tőle. Nem tudom átengedni annak az impertinens Barnabásnak. És téged szeretlek a legjobban. Újra. Kiújult, mint a köszvény. Hagyjuk itt ezt az egészset, mint eb a szarát.

LETENYEI MÁRTA: Szép kis hasonlatokkal udvarolsz te! De jobb, ha nem is fárasztod magad. Nekem nincs megengedve, hogy elhagyjam a férjemet.

VÍGH PÁL: Ne kérj engedélyt! Mennyi van a bankszámládon? Szökjünk meg abból, és tűnjünk el a világ elől.

LETENYEI MÁRTA: A pénzem kell? Nem is vártam volna tőled ilyen jópofa szemtelenséget, te kis strici. Hiszen egy pillanat alatt lebukunk, ha külföldön fölveszek a kártyámról.

VÍGH PÁL: Csinálunk egy anonim bankszámlát.

LETENYEI MÁRTA: Ilyen jól végiggondoltad?

VÍGH PÁL: Nem mertem végiggondolni. Semmi nincs az életemben, amihez ragaszkodnék. Mindent fel akarok rúgni.

LETENYEI MÁRTA: És a családod?

VÍGH PÁL: Majd küldök nekik néha pénzt.

LETENYEI MÁRTA: És az én családom?

VÍGH PÁL: Azt is fel akarom rúgni. Ki akarlak menteni belőle.

LETENYEI MÁRTA: Kimenteni?

VÍGH PÁL: Valami készül. Valami rossz.

LETENYEI MÁRTA: Álljunk csak meg! Te tudsz valamit.

VÍGH PÁL: Csak meg akarlak menteni.

LETENYEI MÁRTA: Hívjam az őrseget?

VÍGH PÁL: Téged ez nem nyomaszt? Mint egy királyi palotában.

LETENYEI MÁRTA: Inkább élvezem. Szóval mi készül?

22. jelenet

TÖBB VÍGH PÁLT A KORMÁNYBA!

OKOS VENDEL: Na? Mit derítettél ki?

SÁNDORFI BARNABÁS: Tényleg készül valamire.

OKOS VENDEL: Mire?

SÁNDORFI BARNABÁS: A legrosszabbra.

OKOS VENDEL: Csak nem?
SÁNDORFI BARNABÁS: Még rosszabb.
OKOS VENDEL: Nem meri.
SÁNDORFI BARNABÁS: Bérgyilkost akar fogadni.
OKOS VENDEL: Micsoda?
SÁNDORFI BARNABÁS: Mindig így végzik a zsarnokok. Csak gyűlik ellenük a harag és elégedetlenség, de nem robban ki.
OKOS VENDEL: Engem szeretnek!
SÁNDORFI BARNABÁS: Nem szeretném, ha így szeretnének.
OKOS VENDEL: Nem jól szeret az én népem?
SÁNDORFI BARNABÁS: Így nem tudok segíteni, ha ilyen gőzösen dumálsz.
OKOS VENDEL: Ki mondta, hogy nekem segítségemre van szükségem?
SÁNDORFI BARNABÁS: Ordít rólad. És tőlem eleve azt akarod.
OKOS VENDEL: Tőled nem akarok semmit. Csak el akartalak venni Vígh Palitól. Veled, még valahogy megállt volna a lábán. De már nincs esélye. Elárultad. Különböző tudok a terveitekről. Rég felnyomott téged.
SÁNDORFI BARNABÁS: Hazudsz. Ez a legócskább ávós trükk. Nem nyalom be.
OKOS VENDEL: Már börtönben is van. Meglátogatjuk?
SÁNDORFI BARNABÁS: Börtönben? Itt még azért tegnap sem tartottunk.
OKOS VENDEL: És ott, hogy le akartatok lövetni?
SÁNDORFI BARNABÁS: Akart! Én csak provokáltam.
OKOS VENDEL: Ugyanezt mondja ő terólad. Meg magáról. Lehet, hogy olyan hülyék voltatok, hogy egymást provokáltátok?
SÁNDORFI BARNABÁS: Nem, ő jószerevével nem is értette miről van szó. Nem mert ellentmondani a provokációnak.
OKOS VENDEL: Hogy nekem milyen béna és hülye minisztereim vannak.
SÁNDORFI BARNABÁS: Nem. Ő inkább naiv és tiszta. Több Vígh Pált a kormányba!
OKOS VENDEL: Sejtheted, hogy már nem kormánytag.

23. jelenet

ÜGYVÉD HELYETT BANYÁK

Börtöncella. A zárkában a takaró alatt Vígh Pál alszik. Horkol. Vagy zokog? A szűk helyiségben feltűnik a három banya. Talán az örök engedték be őket, mert egyetlen ügyvédnek adták ki magukat hárman?

I. BANYA: Szükség van itt még ránk?

II. BANYA: Össze kell zavarnunk a dolgokat, mert már túl zavarosak.

III. BANYA: Szeretek dolgozni.

I. BANYA: Biztos, hogy neki szól a jóslat?

II. BANYA: Ki másnak?

III. BANYA: Épp most bukott meg. Hajnalban kivégzik.

I. BANYA: Nem is volt tárgyalás.

II. BANYA: Itt és most nincs is halálos ítélet.

III. BANYA: Az nincs. De halál? Mért ne lehetne?

I. BANYA: Akkor sürgősen jósolnunk kell neki, mert holnap már késő lesz.

II. BANYA: Ne csak a saját érdekeinket nézd! Jósolhatunk hamisan?

III. BANYA: Mi tehetünk róla, hogy a háttéremberink újabban ilyen szarul végzik a munkájukat?

I. BANYA: Vagy a főnökeink.

II. BANYA: Mégiscsak van valami morál, ami egy párkát, egy boszorkányt, meg egy vészbanyát is kötelez.

III. BANYA: Nincs.

I. BANYA: Szerintem sincs.

II. BANYA: Akkor bármit szabad?

III. BANYA: Dehogy.

I. BANYA: Ezt a kurva jóslatot kéne ledobnunk már végre.

II. BANYA: Ébresszem föl?

III. BANYA: Nem alszik.

I. BANYA: Hallgatózik?

II. BANYA: Sajnálja magát.

VÍGH PÁL *hirtelen felül a priccsén*: Micsoda iszonyatosat álmodtam.

III. BANYA: Mit, kis drágám?

VÍGH PÁL: Maga ki?

I. BANYA *tanárosan tarkón legyinti*: Meg se ismered az anyádat?

VÍGH PÁL: De anya már nem él.

II. BANYA: Mondtuk mi, hogy élünk?

VÍGH PÁL: Aki jön, megy, beszél – az él! Kik maguk, az ügyvédek?

III. BANYA: Ez jó! Az ügyvédjei!

I. BANYA: Végülis azok vagyunk.

VÍGH PÁL: Kik vagytok?

II. BANYA: Jósok.

VÍGH PÁL: Nem vagyok rá kíváncsi.

III. BANYA: És ha jót mondanánk?

VÍGH PÁL: Ne mondjatok jót! Az a legborzalmasabb.

I. BANYA: Pártelnök leszel.

VÍGH PÁL: Sajnos nincs üresedés.

II. BANYA: Vigyáz, mert miniszterelnök is.

VÍGH PÁL: Nemrég felajánlották. Elutasítottam.

III. BANYA: Nem hiszel nekünk?

OKOS VENDEL: Nem. Épp börtönben vagyok. Mert állítólag merényletre készültem a nagy szabadsághős, Okos Vendel ellen.

I. BANYA: Szóval ártatlan vagy?

VÍGH PÁL: Persze, persze. Maguk meg az ügyvédek. Vigyenek ki innen.

II. BANYA: Ha ártatlan vagy, úgyis kiengednek előbb-utóbb.

VÍGH PÁL: Valaki az ebédnél megsúgta, hogy az éjjel meg fognak ölni. Csináljanak valamit!!

III. BANYA: Meg is előzhetnénk.

I. BANYA: Nagyvonalú ajánlat a részünkről, nem?

VÍGH PÁL: Szerintem is. Mindenképp meg kéne előzni egy ekkora bajt!

II. BANYA: Érti ő egyáltalán?

III. BANYA: Ő a mi emberünk egyáltalán?

I. BANYA: Mit számít! Megelőzés!

II. BANYA: MEGELŐZÉS (*Körbeveszik Vígh priccsét.*)

III. BANYA: Fényt az árnyra!

I. BANYA: Lábat lépre!

II. BANYA: Kövek vágya.

III. BANYA: Árnyak éve.

I. BANYA: Fényt a lábra!

II. BANYA: Lépre árnyat!

III. BANYA: Aki bánja,

I. BANYA: kővé válhat.

II. BANYA: Aki kő már,

III. BANYA: megolvastjuk.

I. BANYA: Aki kő volt,

II. BANYA: befalazzuk.

III. BANYA: Megelőzzük,

I. BANYA: hogy megöljék,

II. BANYA: inkább nyúzzuk

III. BANYA: le a bőrét (*Közelebb hajolnak.*)

I. BANYA: Vegyük ki a

II. BANYA: máját, szívét,

III. BANYA: aki éhes,

I. BANYA: ebből egyék. (*Vígh kétségbeesetten kapalózik.*)

II. BANYA: Aki szomjas,

III. BANYA: ihat vért is.

I. BANYA: Ne sikoltozz,

II. BANYA: mert a nénik

III. BANYA: csak a te kis (*Vígh rémulten sikoltozik.*)

I. BANYA: sorsod védik!

II. BANYA: Itt a csontja!

III. BANYA: Hová dobjam?

I. BANYA: Erő van a

II. BANYA: lábszárcsontban.

III. BANYA: Ha kiszívom, (*Vígh elhalkul, már csak kéjesen nyög.*)

I. BANYA: erős leszek.

II. BANYA: Szeretem az

III. BANYA: erős kezet.

A banyák hátrálépnak, Vígh élettelenül hever, csupa vér.

I. BANYA: Azt hiszem megint tévedtünk.

II. BANYA: Hát belőle már nem lesz pártelnök.

III. BANYA: De kár. Mert ha megéli, belőle nagy pártelnök válhatott volna.

24. jelenet

VELED IS TÖRTÉNJEN UGYANAZ!

DÉGI SAROLTA: Beszélünk kell.

SÁNDORFI BARNABÁS: Szeretsz?

DÉGI SAROLTA: Igen, de ez nem számít.

SÁNDORFI BARNABÁS: Hanem mi számít?

DÉGI SAROLTA: Ebben a nehéz helyzetben nem hagyhatom el Palit.

SÁNDORFI BARNABÁS: Szerintem se hagyd el! Legyél a titkos szeretőm.

DÉGI SAROLTA: Azt bírnád?

SÁNDORFI BARNABÁS: Néha megcsalhatnál velem.

DÉGI SAROLTA: Te szemét, azt hiszed, nem tudom, hogy börtönbe juttattad?

SÁNDORFI BARNABÁS: Ugyan már! Én csak egy tudós vagyok.

DÉGI SAROLTA: Te csak egy senki vagy.

SÁNDORFI BARNABÁS *pofon vágja*: Kussolj kis lotyó. Azt hiszed, nem tudjuk, hogy te is benne voltál a merényletben?

DÉGI SAROLTA: Merénylet?

SÁNDORFI BARNABÁS: Amit a Palikád készített elő.

DÉGI SAROLTA: Merényletet készített elő?

SÁNDORFI BARNABÁS: Tagadod?

DÉGI SAROLTA: Nem tudtam. Ez rémes. Szegény megőrülhetett.

SÁNDORFI BARNABÁS: Akkor te is megtagadod? Senki se áll ki mellette.

DÉGI SAROLTA: Egy terrorista mellett?

SÁNDORFI BARNABÁS: Miféle terrorista? Nem érted, hogy csak ráfogják?

DÉGI SAROLTA: Csinált valamit vagy nem?

SÁNDORFI BARNABÁS: Te is tudod, hogy ez nem ilyen egyszerű. Meg akarhatta buktatni Vendelt. Az pedig...

DÉGI SAROLTA: Azt pedig te is akartad. De aztán beálltál mellé suttogó barátnak. Akivel eljátszhatja, hogy ő még rendes ember is. Nem látod milyen kártékony alak lettél?

SÁNDORFI BARNABÁS: Sokan félreismerik őt...

DÉGI SAROLTA: De azok nem mi ketten vagyunk. Nekem itt ne nyomd az önn nyugtató hazugságod. Eladtad magad neki. Mit kaptál?

SÁNDORFI BARNABÁS: Semmit, hidd el, semmit.

DÉGI SAROLTA: Jó, szóval ingyen...

SÁNDORFI BARNABÁS: Nagy terveink vannak!

DÉGI SAROLTA: Ki az a mi? A törpediktátor meg te közösen? Elhiszed ezt? Ugyanolyan balek vagy, mint a többi, akivel körbeveteti magát a pártjában meg az ellenzékében.

SÁNDORFI BARNABÁS: Azért téged is meg tudott kapni, ha nem tévedek.

DÉGI SAROLTA: De tévedsz. Én kaptam meg őt. Te tényleg teljesen bedőlél neki? És még Palit is elárultad...

SÁNDORFI BARNABÁS: Merényletre készült.

DÉGI SAROLTA: Bizonyíték?

SÁNDORFI BARNABÁS *nyel egy nagyot*: Az én vallomásom.

DÉGI SAROLTA: Kettőnk között soha semmi, de semmi nem történt. Érted? Letagadom. Kitagadtalak. Szerezz meg tőle, ha akarsz. Ha képes vagy rá. Tudtad, hogy imponálsz nekem. Szegény Pali is nagyon földicsért. De ne úgy győzd le, hogy börtönbe juttatod!

SÁNDORFI BARNABÁS: Szerintem csak ráijesztenek, és holnap reggel kiengedik.

DÉGI SAROLTA: Nem kívánok neked semmi mást, mint hogy veled is történjen ugyanaz, mint ami vele holnap meg ezzel az ügyel kapcsolatban később történni fog. Semmi mást. Ha holnap hazajön...

SÁNDORFI BARNABÁS: Hazamegy!

DÉGI SAROLTA:... akkor még rendben. Ha benntartják, akkor kerülj te is rabságba...

SÁNDORFI BARNABÁS: Már most abban vagyok. Ne haragudj, de érted tettem. Én neheztelhetnék rád, hogy miattad ilyen kisszerű és aljas alakká züllöttem.

DÉGI SAROLTA: Ha megfosztják a jogaitól, veszítsd el te is minden jogodat.

SÁNDORFI BARNABÁS: Ne várjunk addig! Én minden jogomat rád ruházom. Eléd fekszem a földre, tedd a lábad a nyakamra, taposs meg.

DÉGI SAROLTA: Ha valamilyen oknál fogva meghal, akkor dögölj meg te is.

SÁNDORFI BARNABÁS: Szeretlek, nem érted? Beledöglöm. Ha fölállsz egy székről, a feneked lenyomatát lesem a bársonyon, betörtem nemrég a lakásodra és a szennyesedből kiloptam a bugyidat meg a melltartódat.

DÉGI SAROLTA: Hagyd ezt! Átlátok rajtad. Te sose voltál az aljasság bajnoka. Inkább érzelmek nélküli ember vagy. Maradjunk abban, hogy ami kettőnk közt történt, nem volt más, mint vegytiszta szex.

25. jelenet
KILÖVÉSI ENGEDÉLY

OKOS VENDEL: Beszelnünk kell.

LETENYEI MÁRTA: Nincs szex.

OKOS VENDEL: Mi, te azt komolyan mondtad?

LETENYEI MÁRTA: És az öregasszonyok?

OKOS VENDEL: Épp róluk kéne beszelnünk.

LETENYEI MÁRTA: A perverz kis titkaidat oszd meg inkább a haverjaiddal.

OKOS VENDEL: Nincsenek nekem haverjaim. Ha ez kitudódna, belebuknék. A családbarát három nagymamával?

LETENYEI MÁRTA: Figyelj, meséld már el, ez tényleg igaz? Milyen volt? *(Felröhög.)*

OKOS VENDEL: Kiröhögsz? Megerőszakoltak, érted, de nem is ez a baj.

LETENYEI MÁRTA: Látni szeretnéd őket újra?

OKOS VENDEL: Jósoltak.

LETENYEI MÁRTA: A hasadon levő anyajegyekből?

OKOS VENDEL: Ízléstelen vagy!

LETENYEI MÁRTA: Mióta lettél olyan mimóza?

OKOS VENDEL: Neked köszönhetően mindig is az voltam. Nem tudod elképzelni a párhétvégéken mi megy esténként. Na, én abból mindig kimaradtam.

LETENYEI MÁRTA: Te vetted körül magad ilyenféle férgekkel, magadnak köszönd. Hogy te nem vettél részt az orgiájukban, az tette lehetővé, hogy uralkodj rajtuk. Valamiben mégiscsak különbnek kell lenned a kopóidnál.

OKOS VENDEL: Te ennyire megvetsz?

LETENYEI MÁRTA: Éppen, hogy becsüllek. becsültelek. De mi ez a zavaros perverzió az öregasszonyokkal?

OKOS VENDEL: Nem érted? Nem emberek voltak.

LETENYEI MÁRTA: Hanem ufók?

OKOS VENDEL: Boszorkányok. Banyák. Párkák.

LETENYEI MÁRTA: És miattad előjöttek. Na állj le!

OKOS VENDEL: Éppen ezt az, hogy nem miattam jöttek.

LETENYEI MÁRTA: Hanem?

OKOS VENDEL: Olyasmit jósoltak, ami velem már rég megesett.

LETENYEI MÁRTA: Szerinted az az üzenet másnak szólt?

OKOS VENDEL: Nyilvánvaló. És akkor veszélyben a hatalmam.

LETENYEI MÁRTA: Vígh Pali.

OKOS VENDEL: Ő egy szar.

LETENYEI MÁRTA: A legjobb anyag miniszterelnöknek. Nem lehet mindenki acélból.

OKOS VENDEL: Így hívnak?

LETENYEI MÁRTA: Felejtsd el legalább egy pillanatra a hiúságodat.

OKOS VENDEL: Jó. Megpróbálom. Mit csináljunk Palival?

LETENYEI MÁRTA: Halál.

OKOS VENDEL: Micsoda? Ez azért...

LETENYEI MÁRTA: Ne mondd, hogy már nem adtad ki régen a parancsot.

OKOS VENDEL: Dehogyan adtam. És végre is hajtsák?

LETENYEI MÁRTA: Nem érted. A Víghe még nem lenne nagy baj. De ha a Sándorfit maga mellé veszi, és vizsgáldni kezdenek...

OKOS VENDEL: Mit számít? Az a trükk, hogy mindenki tud mindent.

LETENYEI MÁRTA: Majd most észre is veszi. Veszélyes. Vagy ő, vagy mi.

OKOS VENDEL: Mi? Ez azt jelenti, hogy mégis lehet egy kis szex?

LETENYEI MÁRTA: De előbb telefonálj és add ki a parancsot!

OKOS VENDEL: Örömmel, drágám.

26. JELENET

BÉRGYILKOSOK

I. BÖRTÖNŐR: Figyelj, ezt nem kellett volna elvállalni.

II. BÖRTÖNŐR: Miért? Előléptetnek.

I. BÖRTÖNŐR: De ilyet nem szabad csinálni.

II. BÖRTÖNŐR: Talán egy követ fűjsz a hazaárulóval?

I. BÖRTÖNŐR: Honnan tudod, hogy az?

II. BÖRTÖNŐR: Szóval igen.

I. BÖRTÖNŐR: Dehogyan! Én csak azt mondom, hogy még semmi sincs bizonyítva.

II. BÖRTÖNŐR: Behozták, vagy nem? És a nagyfőnök személyesen hívott fel. Engem. Érted?

I. BÖRTÖNŐR: Biztos, hogy ő volt?

II. BÖRTÖNŐR: Ki merné kiadni magát neki?

I. BÖRTÖNŐR: Az igaz.

II. BÖRTÖNŐR: Na gyerünk, ne szarj be annyira!

I. BÖRTÖNŐR: Hogy csináljuk?

II. BÖRTÖNŐR: Nem is tudom. Még sohase öltem meg senkit.

I. BÖRTÖNŐR: Ezt a szót nem kellett volna kimondanod. Mi. Nem. Ölünk. Meg. Senkit.

II. BÖRTÖNŐR: Csak megtaláljuk az öngyilkost.

I. BÖRTÖNŐR: Akkor akasszuk föl? De hogy kell?

II. BÖRTÖNŐR: Hát kötünk egy csomót a kötéltre.

I. BÖRTÖNŐR: Van nálad kötélen?

II. BÖRTÖNŐR: Most mit baszakszol? Ki gondolt erre?

I. BÖRTÖNŐR: Mi lenne, ha bemennénk, és szép szóval rábeszelnénk, hogy akassza föl magát? Így mindenkinek sokkal egyszerűbb.

II. BÖRTÖNŐR: Ez milyen jó ötlet!

I. BÖRTÖNŐR: Várjál már, de kötél akkor is kell!

II. BÖRTÖNŐR: Mostmár ne forduljunk vissza. Hátha van nála valami.

A cellaajtóhoz érnek.

I. BÖRTÖNŐR: Figyelj már, hány óra van?

II. BÖRTÖNŐR: Hajnali fél három.

I. BÖRTÖNŐR: Hagyjuk már aludni, aztán reggel majd kinyírja magát.

II. BÖRTÖNŐR: Nem lehet. Sürgős.

I. BÖRTÖNŐR: Kinek? Neki?

II. BÖRTÖNŐR *zörögni kezd a cella ajtaján*: Ébresztő, Vígh, te hazaáruló görény! *(Az egyik szomszédos cellából valaki kikiabál: Kuss legyen már!)*

I. BÖRTÖNŐR: Hallod ezt? Fölversz mindenkit.

II. BÖRTÖNŐR: Mindjárt kiharcolom az egész bagázst egy kis szemlére.

I. BÖRTÖNŐR: Hülye vagy? Mégiscsak titokban kéne csinálnunk.

II. BÖRTÖNŐR: Na, ez is igaz. *(A lehetőségekhez képest halkán kinyitja a cellaajtót. Bent minden csupa vér. A hulla a takaró alatt fekszik.)* Ember, ébresztő, van egy ajánlatunk a számodra.

I. BÖRTÖNŐR: Nem látod?

II. BÖRTÖNŐR: A kurva életbe! Hiszen ezt kinyírták! Segítség!

I. BÖRTÖNŐR: Itt mi vagyunk az örök!

II. BÖRTÖNŐR: Mi lesz az előléptetéssel?

I. BÖRTÖNŐR: Nem szólunk senkinek.

II. BÖRTÖNŐR: De itt meg fog rohadni.

I. BÖRTÖNŐR: Nem arról, hogy meghalt, hanem, hogy nem mi voltunk.

II. BÖRTÖNŐR: Nem fogom más gyilkosságát magamra vállalni.

I. BÖRTÖNŐR: Persze, nem mondunk senkinek semmit. És gátoljuk a nyomozást. Mindenki érteni fogja.

II. BÖRTÖNŐR: Nem értem.

27. jelenet

UTOLSÓ PRÓBÁLKOZÁS

I. BANYA: Barna!

II. BANYA: Állj meg egy kicsit.

III. BANYA: Te vagy az utolsó reményünk.

SÁNDORFI BARNABÁS: Nincs nálam egy fillér se. Vadászatra nem viszek magammal pénzt.

I. BANYA: Óvatlan vagy.

II. BANYA: De nekünk nem kell pénz.

III. BANYA: Voltál te már pártelnök?

SÁNDORFI BARNABÁS: Én? Uramisten, dehogy.

I. BANYA: Akkor mit keresel a vadászaton?

SÁNDORFI BARNABÁS: Meghívtak.

II. BANYA: Na látod!

III. BANYA: És volt te már miniszterelnök?

SÁNDORFI BARNABÁS: Nem. És ha jót mondanátok?

I. BANYA: Mi lehet ennél jobb?

SÁNDORFI BARNABÁS: Tudós vagyok. Például, hogy közgazdasági Nobel-díjat kapok.

II. BANYA: Te?

III. BANYA: Minket meg megválasztanak arkangyalnak!

SÁNDORFI BARNABÁS: De ugye nem azt akarjátok beadni nekem, hogy ti boszorkányok vagytok?

I. BANYA: Az a mi bajunk.

II. BANYA: Mellesleg elég nagy baj.

III. BANYA: Hidd el, neked szól a jóslatunk.

SÁNDORFI BARNABÁS: De mi volt az?

I. BANYA: Hát, hogy pártelnök leszel.

II. BANYA: Miniszterelnök.

III. BANYA: Meg vadakat terelő juhász.

I. BANYA: Vagyis az már most vagy.

II. BANYA: Látod, hogy rólad van szó?

III. BANYA: Látod, hogy beválik, amit mondunk?

SÁNDORFI BARNABÁS: Ahogy mindenkire, akit erre a kurva vadászgatásra idecsődítettek.

I. BANYA: Akkor elfogadod a jóslatot?

SÁNDORFI BARNABÁS: Mi van? Mért fogadnám el?

II. BANYA: Hogy mi végre leléphessünk innen.

SÁNDORFI BARNABÁS: Menekültök?

III. BANYA: Nem is tudod, mennyire unjuk ezt a kort!

I. BANYA: Meg ezt a szar országot!

SÁNDORFI BARNABÁS: Állj! Nem vagytok ti újságírók véletlenül?

II. BANYA: Dehogy.

III. BANYA: Nem is tudunk írni!

SÁNDORFI BARNABÁS: Rohadtul emlékezetet az egész a Pannon Körte stílusára!

I. BANYA: Jó cím!

SÁNDORFI BARNABÁS *utána kap az egyiknek, azok elfutnak*: Hiszen ez csak maskara. Mondjátok a neveteket, kis kurvák!

I. BANYA: Sors!

II. BANYA: Szerencse!

III. BANYA: Balszerencse!

SÁNDORFI BARNABÁS: Balszerencsésekre, én nem vagyok olyan hülye, mint a Okos, a zseniális tehetség. Állj! Gyertek ide! Különben lövök. (*Célzásra emeli a puskáját.*)

OKOS VENDEL *egyszer csak ott van mellette, a vállán puska*: Jól hallom, hogy engem emlegettél?

SÁNDORFI BARNABÁS *összerándul, véletlen elsül a puskája*: Te aztán meg tudod rémíteni az embert!

OKOS VENDEL: Nem kell olyasmiket mondani, amit megbánunk.

SÁNDORFI BARNABÁS: Nem érted? Itt vannak a boszorkányaid!

OKOS VENDEL: A kurva anyjukat! (*Lő.*)

SÁNDORFI BARNABÁS *lő*: Mellé.

OKOS VENDEL *lő*: Egy.

SÁNDORFI BARNABÁS *lő*: Kettő.

OKOS VENDEL *lő*: Mellé.

SÁNDORFI BARNABÁS *lő*: Mellé.

OKOS VENDEL *lő*: Három.

Felhangzik a lipps inc. – funkytown c. számának refrénje, vagy tetszés szerint más pörgős, vagány, bizalomteli zene.

VÉGE?